

TẬP SAN 2

HỘI THANH THIẾU NIÊN

VIỆT NAM EVRY

Xuân & Tuổi trẻ

MỤC LỤC

.CÂU ĐỐI TẾT	2
.THƠ ÔNG ĐỒ NHỎ - MƯA RƠI	6
.THƠ PHỤNG TỔ TIÊN	7
.THƠ MỘNG HOA LAN - XUÂN THA HƯỜNG	9
.THƠ MÙA XUÂN CHO EM - HỒI XUÂN	10
.KỶ NIỆM MỘT NGÀY CHẢO CỎ	11
.THƠ THĂM BẠN	12
.HY VỌNG THỨ ĐẾN TAY EM II	13
.THƠ LÃNG DU	21
.THƠ NGƯỜI TỈNH KHÔNG CHÂN DUNG	22
.KỶ NIỆM RƠI	23
.THƠ XUÂN VIỆT NAM	26
.CON ĐƯỜNG MỚI,	27
.MỘT PHÚT THOANG MƠ	30
.ANH VẦN MƠ	31
.THƠ TỈNH BIỂN CẢ	34
.THƠ BẠN HỮU	35
.GIẢI TRÍ	36
.THƯỚC ẤY	37
.SINH HOẠT NỘI BỘ	41

BAN BIÊN TẬP

ĐỖ THI HOÀNG PHƯƠNG
TRẦN ĐỨC TUYẾT TIÊN
ĐỖ HOÀNG HÙNG
NGUYỄN ANH HÙNG
TRẦN MINH GIAM
TRẦN MINH BÍCH THỦY
NGUYỄN T. PHƯƠNG LOAN
NGUYỄN T. PHƯƠNG LIÊN
TRẦN ĐỨC GIANG TIÊN
NGUYỄN GERARD

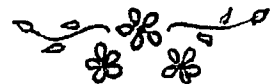
Mọi thư từ góp ý và bài
vở xin gửi về:

HỘI THANH THIẾU NIÊN
VIỆT NAM EVRY (AJYE)
BAN BÁO CHÍ

20, allée Jean ROSTAND
Quartier les Passages
91000 - EVRY

HỘI THANH THIẾU NIÊN VIỆT NAM
EVRY THÂN CHÚC CÁC BẠN VÀ GIA
ĐÌNH MỘT NĂM MỚI AN KHANG VÀ
THỊNH VƯỢNG.

XUÂN ĐINH MÃO 87.

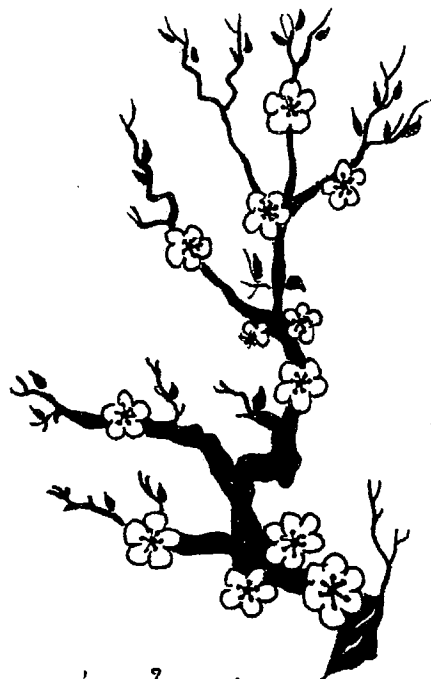
LỜI NGỎ...

Xuân, năm nay lại về giữa
mùa tuyết trắng giá lạnh,
không mai vàng đua nở, không
pháo nổ tung bùng.... Nhớ quá
từng sợi nắng ấm mùa xuân nơi
quê nhà yêu dấu, từng khuôn
mặt thân thương quen thuộc.

Tập san XUÂN & TUỔI TRÉ
chứa đựng những tâm sự và
những mộng ước của tuổi trẻ,
thời thúc chúng ta tìm đến
nhau, chia sẻ, những ưu tư và
hoài bão, muốn đóng góp chút
tài, sức, cho quê hương. XUÂN &
TUỔI TRÉ hy vọng sẽ góp chút
hương vị cho những ngày Tết,
sẽ đánh dấu một mùa Xuân đầy ý
nghĩa, một mùa Xuân hợp mặt
của những người Việt ly hương
sống tại Evry và các vùng phụ
cận.

BAN BÁO CHÍ.

CÂU ĐỐI TẾT

Tết đến, khắp nơi thiên hạ đều lo sắm sửa đón xuân sang. Ngoài việc mua sắm quần áo, trang hoàng nhà cửa, mọi người cũng lo lằng chằng kiếm vài câu đối treo tường. Đó là một món trang hoàng tao nhã, một món ăn tinh thần không thể thiếu được. Màu mực tàu đen nhưng, màu giấy liềm đỏ thắm là những màu sắc đặc biệt của ngày Tết cổ truyền.

Từ mùa Xuân 1945, thú chơi câu đối tuy có kém thịnh hành hơn trước nhưng cũng vẫn còn là một yếu tố gây thêm hưởng vị đặc biệt cho cái Tết Việt-nam. Chúng tôi xin được sao lục một số câu đối về Tết để các bạn ta thưởng thức cái hay đẹp của nền văn học nước nhà.

Những trước hết chúng ta hãy cùng nhìn sơ lại về phép đặt câu đối. Câu đối là những câu nho chia làm hai vế, vế nọ đối với vế kia về ý, về chữ và về luật bằng trắc.

Đối ý là ý nghĩa trong hai vế phải song với nhau, cân xứng nhau.

Đối chữ là chữ ở vế trước thuộc loại từ gì thì chữ tương xứng ở vế sau cũng phải cùng loại từ ấy như danh từ đối với danh từ, động từ thì đối với động từ, tính từ phải đi đối với tính từ ...

Ngoài ra còn phải giữ đúng luật bằng trắc nữa, âm bằng thì đối với âm trắc và ngược lại. Về hình thức, câu đối không bị gò bó, ngắn dài tùy ý.

Các thi văn sĩ hủu danh ở thế hệ cũ đều lăm câu đối để mừng Tết. Cứ mỗi độ xuân về, người ta lại nghĩ đến :

Thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ

Nêu cao, pháo nổ, bánh chưng xanh

hoặc nhớ tới lời chúc tụng nhau :

Đa tử, đa tôn, đa phú quý

Đắc tài, đắc lộc, đắc trường sinh

Nữ thi sĩ Hồ Xuân Hương mừng Tết bằng những lời văn thật hóm hỉnh :

Tôi ba mươi khép cánh càn khôn, ních chặt lại kéo
ma vương đưa quỷ tới

Sáng mừng một lòng then tạo hóa, mở toang ra cho
thiếu nữ rước xuân vào

Một nữ thi sĩ nổi tiếng khác, bà Huyện Thanh Quan :

Duyên với văn chương nên dấn chữ

Nợ gì trời đất phải trông nêu

Phạm Thái thi chơi xuân bằng câu :

Bật cần nêu đem mới lại cho mau, già, trẻ, gái,
trai đều sướng kiếp.

Đùng tiếng pháo đuổi củ đi đã đáng, cỏ, hoa, non,
nước cũng mừng xuân.

Thiếu thời, Nguyễn công Trứ rất nghèo, những câu đối của
ông vẫn ngông, đầy giọng phóng túng :

Chọc trời ngắt một cây nêu, tôi ba mươi ri cũng Tết

Vang đất đùng ba tiếng pháo, rạng mừng một rúa là
Xuân.

*

*

*

Chiều ba mươi công nợ rồi canh tẩn, ước những mười
năm dôn lại một

Sáng mừng một rượu chè trần quý tị, trông cho ba bữa
hoá ra mười

*

*

*

Nợ có chết ai đâu, đời mà chi, trả mà chi, cha Tết!

Trời để sống ông mãi, tiền cũng có, bạc cũng có, mẹ
đời!

*

*

*

Chiều ba mươi nọ hồi tit mù, co căng đập thẳng bắn
ra cửa

Sáng mừng một rượu say túy lúy, giở tay bông ông
phúc vào nhà

*

*

*

Tối ba mươi nghe pháo giao thừa: ồ Tết!

Rạng mừng một vấp nêu nguyên đán: à Xuân!

Nguyễn Khuyến khi cáo quan về sông đoi ần dặt ở làng,
cũng đã trải qua những ngày Tết tưởng tự :

Tối ba mươi nọ reo tí mũi, ấy mới Tết

Sáng mừng một rượu tràn quý tị, ái chà Xuân

nhưng có gì thay thế được không khí thiêng liêng của ngày Tết,
nên ai lại chẳng mở mộng :

Có là bao, ba vạn sáu nghìn ngày, được trăm bận
Tết!

Ước gì nhì, một năm mười hai tháng, cả bốn mùa
Xuân!

Một hôm, gần Tết, có người trong làng đem cỏi trâu sang
xin ông câu đoi Tết để dán bản thờ. Anh ta cung kính chấp tay
nói: "Thưa cụ, ngày Tết, con gọi là lông thành kiểem cỏi trâu
sang kính cụ, xin cụ làm ơn cho con câu đoi để thờ ông con ạ."

Ông tuổi cưỡi bảo rằng: "Câu đoi anh đã tự làm lấy rồi,
còn phải xin gì nữa!"; rồi ông đọc luôn :

Kiểm một cỏi trâu sang kính cụ

Xin đoi câu đoi để thờ ông

Trước đây, trong các ngày Tết, ông bà ta có tục vẽ cung
trước cửa, rắc vôi xung quanh nhà để xua đuổi ma quỷ. Thấy Tú
Xưởng sống trong cảnh khó khăn, thấy lòng người bạc bẽo nên mỉa
mai rằng :

Thiên hạ xác rồi còn đốt pháo

Nhân tình bạc thế lại bôi vôi

nhưng có ai không bị lôi cuốn bởi hưởng vị ngày xuân, nên ông
cũng vui Tết với mọi người :

Đi dệt ngoài sân trắng pháo chuột

Om sòm trên vách bức tranh gà

Thỏ, vắn, câu đoi không chỉ để dành riêng cho các bậc thi

hào mà mọi tầng lớp khác trong xã hội đều đóng góp phần mình vào kho tàng văn học nước nhà như một nhà sử đã viết :

Lá phướng phất ngang trời, bốn bề đều trông nổi Phật

Tiếng chuông kêu dậy đất, mười phướng cung tủa pháo sủ
của một anh học trò nghèo Tết đến chỉ có một quả bưởi trong tay:

Ủa Tết đến rồi, chẳng lẽ dở củi cùng tuế nguyệt
Kià xuân sang đó, rồi xem mở múi với giang san
và những câu đối khuyết danh xuất xứ từ trong quần chúng bình dân :

Bỏ lủ quở kia, tỏ dựng nêu cao, biết chửa?
Hỏi đàn trẻ nọ, bây nghe pháo nổ, mừng không?

* *

*

Ủa kià ai vặn máy tuần hoàn, đưa thoi ngọc để xoay
trời đất lại

Ồ mới biết rằng cỏ tạo hóa, mở then xuân cho rặng
nước non ra

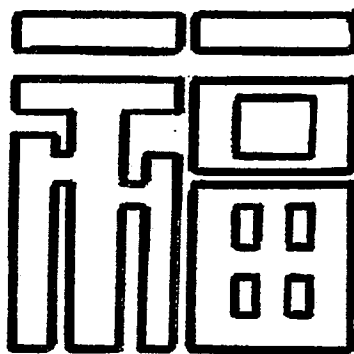
* *

*

Chúng nó đại vô cùng, pháo nổ đi đừng thêm mất chó
Mình ông khôn bất trị, rượu say túy lúy lại nằm mèo

Dân tộc Việt Nam còn, cái Tết âm lịch còn, nhưng tiếc cho
cái thú chơi câu đối không còn thịnh hành như trước nữa. Nghi
mã tiếc cho một thú chơi tao nhã.

M. G.

Ông đồ nhỏ

Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bầy mực tàu giấy đỏ
Bên phố đông người qua

Bao nhiêu người thuê viết
Tấm tắc ngợi khen tài
Hoa tay thảo những nét
Như phượng múa rồng bay

Nhưng mỗi năm mỗi vắng
Người thuê viết nay đâu
Giấy đỏ buồn không thấm
Mực đọng trên nghiêngngầu

Ông đồ vẫn ngồi đấy
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài trời mưa bụi bay

Năm nay hoa đào nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ ?

VŨ ĐÌNH LIÊN

Mưa rơi

Lác đác, lác đác
Trên sông đầy đũa
Con thuyền nhỏ bé
Chập chồn trong mưa

Lác đác, lác đác
Mùi mít quê xưa
Đoàn người gánh nước
Vội vàng theo mưa

Lác đác, lác đác
Đen cả trời trưa
Vài bầy em nhỏ
Nô đùa trên mưa

Lác đác, lác đác
Bên hàng me thưa
Đám tà áo trắng
Thẹn thùng che mưa

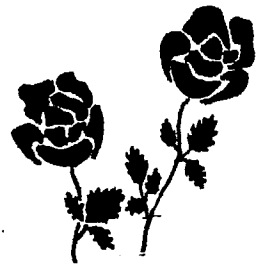
Lác đác, lác đác
Em ruồn mưa
Mang đầy kỷ niệm
Một thời xa xưa

Lác đác, lác đác
Mưa rơi ... trong tôi.

M. V.

thờ phụng TỔ TIÊN

Dân VIỆT-NAM trọng lễ nghĩa, và trọng lễ nghĩa thì ân nghĩa giữ phần quan trọng.

Tổ tiên sinh ra ông bà, ông bà sinh ra cha mẹ, cha mẹ sinh ra mình. Người con hiểu thảo biết ơn nghĩa sinh thành của cha mẹ, và đã hiếu với cha mẹ, phải hiếu với ông bà tổ tiên tức là nguồn gốc của mình.

Lúc ông bà, cha mẹ còn sống, con cháu phải phụng dưỡng, phải tuân theo những lời dạy dỗ của các người, phải lấy ý chiều chuộng các người, phải ăn ở sao cho các người được hài lòng.

Khi các người trăm tuổi, ngoài việc lo ma chay chôn cất, con cháu phải thờ phụng các người, cũng như thờ phụng các tổ tiên về trước.

Trong việc thờ phụng, con cháu lập bàn thờ và cúng bái trong những ngày sóc vọng giỗ Tết.

Như trên đã nói, thờ phụng tổ tiên do lòng thành kính và biết ơn của con cháu đối với cha mẹ ông bà, cụ kỵ đã khuất.

Phan-kê-Bình trong Việt Nam Phong-tục đã viết: "Xét cái tục phụng sự tổ tiên của ta rất là thành kính, ấy cũng là một lòng bái vọng bản, ấy cũng là nghĩa củ của người".

Cây có gốc mới nở ngành sinh ngọn, nước có nguồn, mới bể rộng sông sâu, con người ta phải có tổ tiên mới có mình được. Bỏ tổ tiên không thờ phụng tức là quên nguồn gốc, huống chi ông bà là người đã sinh dưỡng cha mẹ và

cha mẹ là người đã sinh dưỡng ta.

Những người theo Thiên Chúa Giáo, tuy không lập bàn thờ tổ tiên, nhưng không phải là không thờ phụng tổ tiên. Những ngày giỗ chạp họ vẫn làm cỗ và cầu nguyện cho người khuất, và việc không có bàn thờ tổ tiên chỉ là việc chuyển dời bàn thờ từ tiền đến bàn thờ chùa. Như vậy nghĩa là vẫn có sự thờ phụng tổ tiên qua bàn thờ chùa.

Qua việc thờ phụng tổ tiên, giới vô hình và giới hữu hình luôn luôn như có một sự liên lạc mật thiết. Sự thờ cúng chính là môi trường gặp gỡ của thế giới hữu hình và vũ trụ thần linh.

Đối với người Việt-Nam, chết chưa phải là chết hẳn, thể xác tuy chết nhưng linh hồn vẫn còn và vẫn còn lui tới với gia-dình. Thế xác tiêu tan nhưng linh hồn bất diệt.

Tục ta lại tin rằng dương sao âm vậy, người sống cần gì, sống làm sao thì người chết cũng như vậy, và cũng có một cuộc sống ở cõi âm như cuộc sống của người trần trên dương thế.

Tin như vậy, việc cúng lễ là cần thiết, và việc thờ phụng tổ tiên không thể không có được.

Tục lại cũng còn tin rằng vong hồn người khuất thường ngự trên bàn thờ để gần gũi con cháu, theo dõi con cháu trong công việc hàng ngày và giúp đỡ con cháu trong những trường hợp cần thiết.

Sự tin tưởng vào vong hồn ông bà cha mẹ ngủ trên bàn thờ có ảnh hưởng nhiều đến hành động của người sống. Nhiều người vì sợ vong hồn cha mẹ buồn đã tránh những hành vi xấu xa và đôi khi định làm một công việc gì cũng suy tính kỹ lưỡng, xem lúc sinh thời, cha mẹ có chấp nhận hay không. Người ta sợ mang tội bất hiếu nếu làm cho vong hồn cha mẹ phải tủi hổ qua hành động của mình.

Vì quan niệm vong hồn gia tiên luôn luôn ở gần mình nên người sống như luôn luôn tiếp xúc với giới vô hình qua mọi việc cầu cúng lễ bái.

Theo Phan-kê-Bình, mỗi tuần tiết, hoặc ngày kỵ, đều có làm lễ cáo gia tiên, hoặc mua cơm của mới, gạo mới hoặc khi có việc hiếu hỉ.

Đây là chỉ kê sơ lược, chính ra nhất nhất mỗi biến cố xảy ra trong gia đình, gia chủ đều khẩn vái cáo gia tiên, trước là trình bày sự kiện, sau là để xin sự phù hộ giúp đỡ, hoặc là để làm lễ tạ ơn gia tiên.

Trong việc thờ phụng gia tiên, có việc cúng trong ngày

giỗ là quan trọng hơn hết.

Ngày giỗ chính là ngày kỷ niệm người chết đã qua đời.

Người chết đã được an táng, nhưng hàng năm đến ngày giỗ con cháu làm cỗ bàn cúng kiến để nhớ lại người đã khuất. Trong dịp này, người ta mời thân bằng cố hữu tới ăn uống.

Ngày giỗ cũng là một dịp con cháu quây quần tụ họp để cùng nhớ lại những kỷ niệm của người đã qua đời. Việc cúng giỗ to nhỏ tuy gia cảnh và cũng tùy sự liên hệ giữa người chết với gia trưởng xa hay gần.

Tóm lại, người Việt-Nam thờ phụng tổ tiên, chính là vì hiếu. Người Việt-Nam luôn luôn nghĩ rằng :

- Cha mẹ sinh ra mình, mình không hiếu kính biết ơn thờ phụng, thì hỏi mình còn có thể thờ phụng một giáo chủ nào với tất cả tâm chân thành được nữa.

Do đó, dù theo tôn giáo nào, người Việt-Nam cũng không bỏ sự thờ phụng các đấng sinh thành ra mình, nghĩa là bỏ tổ tiên được.

• Trích trong *Người Việt Đất Việt* •

CHÚC BÀ

XUÂN SANG CHÁU CHÚC MỪNG BÀ

QUANH NĂM KHỎE MẠNH, NƯỚC DA HỒNG HÀO

MẮT BÀ THÊM SÁNG THÊM TRONG

DÁNG ĐI NGAY NGẮN, LƯNG CÒNG THẳNG LÊN .

Mộng Hoa Lan

Em ước mình là đóa ngọc lan
 Khi xuân về, cũng mai vàng đua nở
 Để em tô thắm đời đầy u tối

Em muốn trở thành hoa hoàng lan,
 Chọn rừng sâu nơi quê nhà yêu dấu,
 Dưới nắng hạ, mát lòng người chiến sĩ

Em mơ mình là cánh kim lan
 Trong gió thu, theo lá vàng rơi nhẹ
 Ngập lội đi, ôm gót chân người tình

Em ước mộng thành cánh bạch lan
 Vườn cao mình trong bão tuyết trời đông
 Sưởi ấm lòng người lữ thứ xa quê.

AI THI

Xuân tha hương

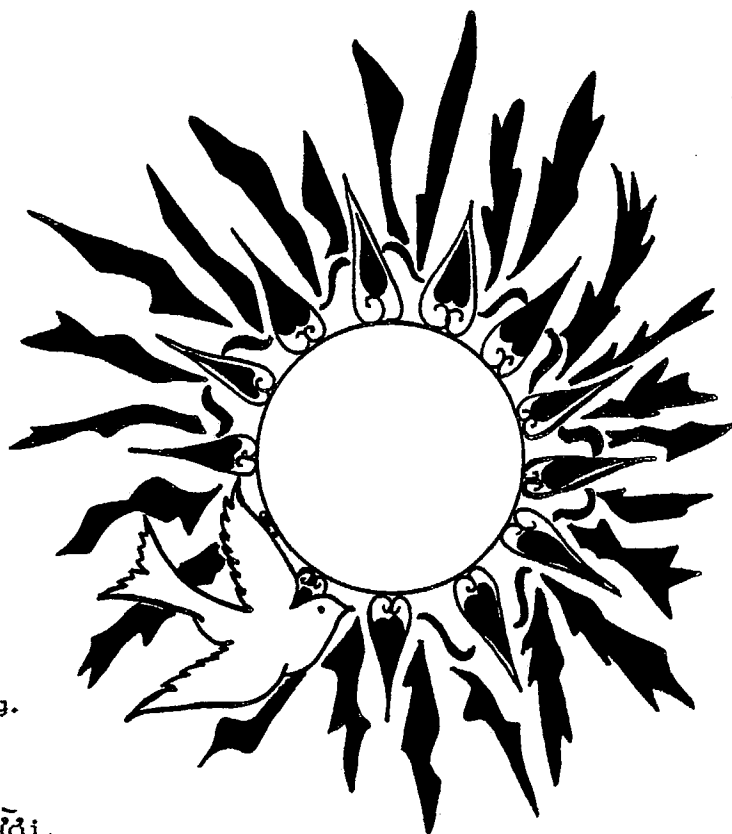
Hoa lá khoe tười khắp mọi cảnh,
 Muôn người náo nức đón xuân xanh.
 Nghĩ đến dân Nam nghèo, đói, khổ.
 Nhớ về đất Việt nát tan tanh.
 Ăn uống vui say, lòng chẳng nở,
 Phây phây hưởng lạc, dạ sao đành?
 Bao giờ nước Việt tràn vinh phúc
 Ngày ấy xuân về trên sử xanh!

VÔ DANH KHÁCH.

Mùa Xuân Cho em

Xin tặng em một mùa xuân mới
 Nắng thật hồng trên lối em đi
 Vả tô điểm tóc huyền buông xỏa
 Cho lòng anh cứ ngân ngơ thêm.
 Tặng em đóa hoa mai vừa hé
 Như nụ cười em vẫn trao anh,
 Cho em đóa bầu trời xanh biếc
 Chim liu lo ca khúc mừng xuân
 Em có nghe trong lòng rộn rã
 Khi ngoài kia pháo nổ tung bùng.
 Tặng em đóa muôn ngàn lời chúc
 Để em luôn giữ nét xinh tươi.
 Cho em đóa vì sao lấp lánh
 Như niềm tin thắp sáng lòng người.
 Cho em đóa mùa xuân thắm nhất
 Xuân huy hoàng của tuổi mộng mơ.

H. A.

Hỏi Xuân

Thở xưa, xuân về trên quê mẹ
 Mai vàng đua nở khắp quê hương
 Bên bờ đê, dăm ba chú bé
 Nô đùa khúc khích, tiếng cười trong.

Nay hỏi xuân có về hay không ?
 Trong lòng mẹ hiện tóc trắng phau
 Nơi đầu ngõ, mắt già mỗi trông
 Dáng con về, thôi hết thương đau.

Hỏi xuân có về nơi cải tạo ?
 Nhàn đến cha yêu một đôi lời
 Rằng xuân này tận chốn rừng sâu
 Con tranh đấu giành lại ước mơ.

Xuân có về trong mắt em thơ ?
 Nơi xó chợ, thân gầy xơ xác
 Giữa cảnh đời, côi cút bơ vơ
 Đôi dòng lệ buồn, thân lưu lạc.

Rồi nay xuân có về nơi xứ lạ
 Trong phồn hoa, bao kẻ nhớ xuân
 Xuân thanh bình, xuân thiết tha
 Xuân ước mơ ngày về Việt Nam.

DIỄM TIẾN

Kỷ niệm một ngày chào cờ

Một kỷ niệm sâu đậm nhất đã làm tôi nhớ mãi theo dòng thời gian trôi đó là buổi lễ chào Quốc kỳ của những ngày tôi sống trên đảo...

Vào mỗi sáng thứ hai, tất cả mọi người đều dậy sớm để chuẩn bị làm lễ chào lá Quốc kỳ vào lúc tám giờ sáng. Buổi lễ được bắt đầu trong bầu không khí nghiêm trang với sự hiện diện của quân lực "đồng minh" khi các phái đoàn ngoại quốc, đứng xếp thành hàng dài đối diện với đồng bào đang nghiêm chỉnh đứng theo từng khu của họ. Lá cờ vàng ba sọc đỏ được từ từ kéo lên bởi các anh em đại diện trong quân đội Việt Nam Cộng Hòa (ngày xưa?), Lá Quốc kỳ bay phấp phới trong gió trông đẹp vô cùng nhưng có lẽ vì nơi đây các dây nhợ san sát nhau từ bốn phía nên đã chặn bớt gió khiến cho cờ không được từ do tung bay một cách oai hùng như khi xưa tôi đã được thấy trên các đồn lính tại quê nhà. Giây phút cảm động nhất khi cả hàng ngàn người cùng đồng thanh ca bài Việt Nam, Việt Nam thật to, thật oai hùng khiến cho tôi tê điếng cả người vì Việt Nam ơi, mảnh đất thân yêu, nơi chôn nhau cắt rốn của tôi nay đã điều tàn và giờ đây tôi đã ra người đứng trên một mảnh đất xa lạ, khác hẳn mình một kiếp sống lưu vong tôi lại thấy thấm thía hơn nỗi buồn xa xứ và ngiên ngạo cất lên tiếng hát để tưởng nhớ về VN,

ôi quê hương nay còn đâu

.... Để chấm dứt buổi lễ chào Quốc kỳ các đại diện của các phái đoàn đứng ra bày tỏ vài ý kiến, rồi đến trưởng ban tổ chức trại ra tóm tắt những sinh hoạt của tuần vừa qua, như số lượng của những thư nhận được và những thư đã gửi đi, báo nhiều người đã hạ sanh, đã bị trộm cướp v.v... và điều đáng tiếc là ra hầu tòa (vì ở đây, tòa án và bộ được dựng ra do người Việt điều khiển để giữ gìn an ninh, trật tự cho trại và cũng để cho người ngoại quốc đứng có những ý nghĩ xấu về người VN ta).

Và buổi lễ được chấm dứt, tôi trở về trại để đứng bữa điểm tâm cuối cùng với một tâm trạng thật buồn vì mai này tôi sẽ rời khỏi nơi này để đến một đất nước khác và không biết thân phận tôi sẽ ra sao? Tưởng lại tôi sẽ như thế nào? Âu là phước thác cả cho định mệnh an bài. Vì buồn quá nên tôi chỉ đi đứng điểm tâm một mình chứ không rủ bạn bè đồng đảo như mọi khi nữa. Những lúc trở về một số anh em đã đến chúc tôi đi thường lộ bình an và nhờ trao gửi thư cho người thân ở Âu Mỹ. Phần tôi, tôi đã lãnh gần hai trăm thư, các bạn tôi: Thiên và Catherine cũng lãnh khoảng ba trăm thư...

LÊ VĂN TÍ

Nửa khuya ghé thăm anh bạn
 Gió đông về lạnh lạnh
 Giữa bầu trời hiu quạnh
 Hồ hững nước trôi quanh
 Anh nằm bên giường sưởi
 Trỏ về một góc thành
 Con chim nào đang khóc
 Vì thương lá đoạn cành
 Xưa anh cây chanh nhỏ
 Hôm dúi vôi lên anh
 Bây giờ chanh đã lớn
 Mồ anh cỏ cũng xanh
 Anh giờ thôi áo trắng
 Thay vào áo sũ xanh
 Tôi còn mang áo cũ
 Đêm ngày vẫn đau tranh
 Ghé thăm anh nửa phút
 Rồi xếp tục đi hành
 Với anh cây chanh nhỏ
 Nhờ anh lớn cho xanh
 Mai này khi chiến thắng
 Lúc đại cuộc đã thành
 Có cây chanh làm dấu
 Tìm cốt người hùng anh
 Thôi chào nhau anh nhé
 Chúc anh giấc mộng lành
 Trời bây giờ cũng sắp
 Vào xuân rồi đó anh .

THĂM

BẠN

NGUYỄN VŨ.

HY VỌNG THƯ

ĐẾN TAY EM

Hôm nay cảnh vật thật buồn, ngoài trời mưa rồi, lòng chợt buồn, chợt nhớ, đã lâu rồi mình không còn ngắm cảnh mưa rồi, khung kiếng mở đi vì hơi lạnh và đầu đầy lác đác vài chiếc lá vàng muốn rụng rồi. Em thương ! có lẽ lỗi thò của anh sẽ rụng về ghế lắm, không hiểu em nghĩ thế nào chứ riêng anh, anh buồn làm sao đó và ghét em ghê đi; anh thương, anh nhớ em, anh rất mong tin em, nhưng càng mong càng thất vọng vì tin em vẫn biến biệt.

Em nè ! em vẫn khỏe mạnh hở ? có gì vui không ? kể cho anh nghe với, cảm ơn nhé. Anh vẫn khỏe và đã đi làm trở lại sau một tháng nghỉ hè một nhọc, chắc em ngạc nhiên lắm phải không vì nghỉ hè sao lại mệt ? Thật đó, em có biết tại sao không ? Sở là vì các anh chị em trong hội đều trẻ, khỏe và rất thể thao, nhất là mấy cô còn thể thao hơn các anh nhiều; mỗi ngày các cô rất chịu khó, 7h30 sáng là đã có mặt ở sân tennis, chơi đến 12h trưa, các anh thấy vậy mới đành hy sinh một buổi sáng lẫn bột, xách vợt ra đánh tennis với mấy cô,

trong đó chỉ có anh là siêng nhất, chịu khó xách vợt ra đánh mỗi sáng. Em lại ghen nữa rồi phải không ? Trong hội có nhiều cô lắm nhưng cô nào cũng chỉ là bạn thôi; thật đó, mấy cô ai cũng đẹp nhưng riêng em, em luôn luôn là người đẹp nhất trong lòng anh. Anh chỉ yêu có một mình em; anh yêu em ngay từ buổi ban đầu gặp gỡ, mà em say đắm và mãi mãi trong tim anh chỉ có hình bóng của em mà thôi. Trưa lúc 14h anh chị em lại gặp nhau và đánh bóng bàn tới 18h, em biết sau đó anh làm gì nữa không ? Thôi anh xin nói ngay kéo em lại giận hơn nữa, mà em có giận và em càng giận thì em càng đẹp và càng dễ yêu hơn; mỗi lần em giận, giận rất lâu và anh có cách làm cho em mau hết giận; em còn nhớ không ngày xưa mỗi lần em giận, anh nhớ có một lần ta hẹn nhau 8h anh đến trễ có 10 phút, em giận và nói : " Hổng thèm chơi với anh nữa, xit nghỉ chơi với anh luôn, giận là giận luôn đó, ai thèm mà xí lắm nhé ông bạn, ghét anh ghê đi, bắt người ta chờ, ai tin mấy người, xia, hôm đó người ta bảo 8h tới rước, chứ ai bảo 8h10 đầu xí " Hôm đó anh năn nỉ lâu thật lâu cũng không được; cách làm em mau hết giận đó là hôn em.

Tối 18h anh và các anh em ra sân đá banh, trời nắng đẹp, anh em ra sân rất đông vì tất cả đều thích đá banh; mọi người rất háng say tập dợt, trong một thời gian ngắn đã thấy có phần tiến triển rõ rệt. Mỗi ngày anh em luyện tập tới 22h, trong lúc các anh đá banh thì các cô đánh vũ cầu tạo thành một bức tranh thể thao trẻ và rất là nên thơ sau buổi hoàng hôn. Rồi mỗi chủ nhật anh chị em tập dợt văn nghệ cho đêm Trung Thu, anh cũng hát nữa, chắc em ngạc nhiên lắm và đang cười thầm phải không ? Vì ngày xưa mỗi lần anh hát là em cười vì anh hát rất dở nhưng em vẫn thích nghe và anh hát cũng chỉ cho một mình em nghe mà thôi. Anh cũng vậy, anh rất thích nghe em hát, nhớ mỗi lần em tập hát anh ngồi nghe mê mẩn và mỗi lần em đi hát là anh khen và nhìn em không chớp mắt. Lúc đó anh tưởng chừng như đang nghe tiên nga hát; lúc đó em đẹp thật là đẹp và anh lại lên cơn ghen, em biết anh ghen nên mỗi lần trước khi hát em thì thầm bên tai anh và hỏi : " Anh muốn nghe em hát bài gì trước nhất để tặng riêng anh ? ", anh cười và trả lời " bài tốp lều lý tưởng ". Em hát thật hay và trông em thật xinh và thật tình, sau bài hát ai

Cũng hỏi em hát tặng riêng ai đó, em chỉ cười không trả lời nhưng mắt nhìn anh lăm lăm anh ầm lại và hết ghen; yêu em anh yêu em ghê lắm.

Ngày hôm nay đôi ta xa nhau, anh nghĩ chắc em có nhiều anh khác đang theo em lắm phải không? Mấy chàng nhiều như vậy ai là bạn thân của em? hay từ ngày đôi ta xa nhau em có ai khác nữa không? cầm đầu nha? nói lão bà sùng bệ rằng đó sợ không?.

Anh hát tam ca với anh Thạnh và anh Giám, hát bài " CHUA MẮT NIỀM TIN ". Đêm Trung Thu thành công rực rỡ, phụ huynh và các em thiếu nhi tới thật là đông, đứng chật cả phòng, văn nghệ được tán thưởng nồng nhiệt. Các em thiếu nhi vui cười với lồng đèn và bánh Trung Thu trong tay, tất cả phụ huynh đều nhiệt liệt khen và rất hài lòng thỏa mãn. Bài ca Tết Trung Thu đều được tất cả mọi người hát, lần đầu tiên một đêm Trung Thu thật đúng với ý nghĩa của nó mà từ lâu rồi hôm nay mới thấy lại, một đêm Trung Thu thật sự vui tươi, ấm cúng và đầy hưởng vị quê hương.

Buổi lễ đã thành công tốt đẹp nên các phụ huynh đưa ý kiến là anh chị em nên tổ chức văn nghệ cho ngày Tết VN sắp tới, vì ngày Tết quan trọng hơn ngày Trung Thu nên anh chị em bằng lòng và Tết tới anh cũng sẽ hát nữa, anh hát dở lắm nhưng nhờ anh em trong hội khuyến khích và tập dợt cho anh ghê lắm nên anh mới dám hát; với lại hát tam ca nên cũng không đến nỗi dở lắm, chứ nếu hát một mình chắc anh không hát vì sợ ả cà chua.

Sau ngày Trung Thu anh mất gần 3kg, lần đầu tiên anh thấy mệt, mệt cũng có lẽ vì buồn nhớ em, phải chi có em ở bên cạnh thì anh đâu có biết mệt là gì, anh sẽ ca nhẩy tới sáng, nhưng không có em anh chỉ biết ngồi tưởng nhớ lại những kỷ niệm xưa, anh ca nhẩy với em tới sáng không biết mệt; có lẽ bây giờ anh đã " già ", eo ! nghĩ đến ngày mình già tóc bạc, khiếp, đứng với che tay cười nha cũng vì ngày đó sẽ không xa đâu, thời gian đi nhanh lắm. Em đi ! anh gọi mãi tên em, gọi thầm và nhớ em ghê lắm. Em thường ! gần hơn 10 năm trên đất Pháp, anh cảm thấy buồn và nhớ quê hương. Em cưng ! hiện giờ em ra sao ? đang làm gì ? đang nghĩ gì ? có còn nhớ tới anh không ? chừng nào anh và em sẽ được gặp lại

nhau ?.

Lạnh, lạnh vô cùng, trời thế này dẫu gì còn ở VN thì sướng biết mấy, mình sẽ nằm đọc truyện, vừa đọc vừa ăn đầu rang thì thú vô cùng em hử ? Những cuộc sống hiện tại đã làm cho anh mất đi thú vui đó, để thay vào những nỗi buồn vô cớ, những suy nghĩ vẩn vơ vì mong chờ tin em Mùa thu sắp hết, anh đi thả thả một mình tưởng nhớ tới em, một cơn gió nhẹ thoảng làm tắt cả lá văng rồi đây xung quanh anh trông cảnh thật đẹp nhưng thật buồn, cô đơn vẩn cô đơn, lòng buồn lại càng buồn hơn nhớ ai kia xa xăm nghìn dặm, tuy xa nhưng lòng vẫn không xa.

Hy vọng một ngày gần đây đất nước sẽ được thật sự hòa bình, anh và em ngày đó sẽ được mãi mãi gần nhau...

Trên đời này không ai biết được chủ ngữ, anh cũng không có ngờ rằng quả đất tròn nên anh tình cờ gặp anh Vũ khoảng cuối tháng 11 ở sân đá banh, hôm đó anh em trong hội Evry có mỗi anh em hội Orsay tới Evry đá giao hữu. Hôm đó trời lạnh thật là lạnh, anh em biết là trận đấu giao hữu cuối cùng vì tuyết sắp rồi, phải nghỉ đá một thời gian nên anh em đến thật đầy đủ; trời lạnh nhiều anh phải đeo găng tay, anh lạnh cũng cả quai hàm, còn anh Cường thì hai bắp chân, anh Cường khỏe và rất thể thao vả cũng là người siêng nhất, bao giờ ra cũng đứng giờ, trời lạnh anh vẫn mặc quần đùi tuy già nhất những gần nhất vả là hậu vệ số 1 của hội đó. Kết quả trận đấu hôm đó là 4 - 4.

Anh Vũ ở trại tỵ nạn Thái Lan mới qua Pháp được hơn một năm nay, anh ấy cho biết là em còn sống và đang ở trong trại tỵ nạn; lúc nghe anh Vũ nói anh không tin, sau khi nghe anh Vũ tường thuật chuyện xảy ra anh sung sướng cảm động, nước mắt tuôn trào hồi nào anh không hay. Sau đó anh ra nhảy và loan tin mừng cho anh em trong hội, ai cũng vui lây vả chúc mừng anh, anh thật sự sống lại sau 10 năm trong tuyệt vọng. Thật tội nghiệp cho em, anh thành thật chia buồn cho gia đình em và tất cả mọi người trên tàu đã bị nước biển cuốn đi hết riêng chỉ một mình em được tàu đánh cá vớt, lúc đó em bệnh và rất yếu nên được đưa vào bệnh viện Thái chữa trị hơn năm trời; em bị khủng hoảng tinh thần và đã đánh mất hết giấy tờ cũng tất cả địa chỉ của bạn bè ở ngoại quốc. Gia

đình chết hết em không thiết tha gì nữa và không có thân nhân ở ngoại quốc nên hiện em vẫn ở trên đảo. Em đã ở trên đảo gần 5 năm, 5 năm đầy đau khổ và buồn tẻ thiếu thốn mọi thứ, càng nghĩ anh càng thương em hơn, anh sẽ làm mọi cách cho chúng mình sớm được sum họp.

Em cũng ! lá thư này là lá thư thứ 2 anh gửi đến em, lá thư trước vẫn chưa được hồi âm, vậy nhận được thư này xin em hồi âm ngay cho anh, anh mong thư em từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây ra vào không yên.

Em thương ! từ hôm được tin vui cho tới nay anh làm sao ấy, mớ mớ, ngộ ngộ, anh cũng không hiểu nữa, ai cũng nói anh đang ở cung trăng, làm việc gì cũng sai hết hay làm nửa chừng bỏ dở rồi thả hồn đi đâu mất, bằng có lẽ sáng hôm nay đi làm sớm, lúc ra quên lấy chìa khóa, đóng cửa lại rồi anh mới nhớ mấy ông anh còn ở nhà, anh đứng gõ cửa lâu thật lâu ông anh mới ra mở cửa. Vào sở trở, anh kể lại chuyện quên chìa khóa, mấy người làm chung sở cũng công nhận anh thay đổi nhiều không giống hồi đó và thảng bặt thân hỏi anh : " đang yêu phải không ? yêu sướng lắm ít khi mà yêu, bây giờ đang yêu nên tận hưởng ".

Hôm nay anh lại quên cạo râu nữa rồi quá ghê. Anh lúc này tệ quá phải không em ? những đang yêu và đang mơ mộng, nó ngộ ngộ và sướng lắm. Ban đêm nằm ngủ anh thường gọi tên em và nói anh yêu em, yêu nhiều thật là nhiều, hai tay anh nắm thật chặt tưởng chừng như đang nắm lấy tay em, đến khi anh kiệt sức đau quá anh tỉnh dậy lúc đó anh mới biết mình đang nằm mơ. Sau đó tìm lại giấc ngủ rất khó em biết anh phải làm sao không ? anh nghĩ ra cách đếm, anh đếm : " hôn mình 1 cái, hôn mình 2 cái, ... ". À cái tiếng anh gọi em bằng mình em rất ghét, em nói coi già lắm em muốn anh gọi bằng cưng, anh cãi lại : " mình ời " nghe nó vui và hay hơn. Anh lại chịu cũng.

Em cưng, em coi vậy mà cũng " đằm " ghê lắm đó nha, em biết tại sao không ? Em còn nhớ có lần anh hỏi em, em muốn anh nói " anh yêu em ", " I love you " hay " je t'aime ", em nói : " je t'aime nghe hay hơn ". Em là cô đằm bé nhỏ của anh đó, anh rất ghét đằm, anh chỉ thích cô đằm mũi bẹt của anh thôi. Em cưng, trong hội có một cô bé giống em ghê lắm, anh có chỉ cô ấy cho Charlie, anh Charlie nói : " nhìn gì mà đằm "

vậy, cô bé trong hình dễ thương hơn nhiều". Anh Charlie chỉ biết em qua hình thôi chưa gặp em bao giờ, nghe anh Charlie nói vậy anh mỉm cười sung sướng và nhắm mắt lại để thấy em đang liếc mắt hờn anh. Cô bé đáng người cũng nhỏ nhỏ xinh xinh như em, cũng nụ cười trái tim, cô bé trắng còn em có nước da bánh ít ngăm ngăm, tánh tình cô bé lại rất khác em, cô bé rất ngoan hiền và không trang điểm bao giờ. Vào đầu tháng rồi anh có gặp cô bé, cô có một mái tóc mới giống em làm anh ngạc nhiên tưởng chừng như em đang ở trước mặt anh. Hiền tại cô ta rất trẻ, tánh tình thì thủy mì và ôn hòa lắm chứ không có phá phách và dữ như em đâu. Anh nghĩ anh yêu em chắc cũng tại vì cái tính ương ngạnh và phách lối đó. Cô bé không biết anh thường ngắm cô ta để tưởng nhớ tới em vì anh nhìn rất kín đáo và anh em hội viên cũng không ai biết vì anh không cho ai ở trong hội xem hình của em hết. Muốn gặp cô bé rất khó vì gia đình khát khe và anh biết em ghen lắm nên anh không dám lộn xộn vì anh nhớ câu em nói: "anh mà lộn xộn là em bỏ anh luôn". Anh chỉ gặp cô bé trong những buổi họp vì thế anh đi họp rất đều; trong buổi họp anh rất ít nói, anh chỉ để ý và liếc nhìn cô bé thôi. Sau những buổi họp đó anh về lại càng nhớ em hơn, rồi anh lại bỏ ăn bỏ ngủ, rồi vui trong đau khổ và nhớ thương. Ngày nay biết em còn sống và đôi ta sẽ hội ngộ một ngày gần đây vậy mà đang lúc yêu đời và hạnh phúc như thế mà anh cũng mất ăn mất ngủ vì sung sướng. Tình yêu sao mà lạ lùng quá, tuyệt vọng thì không thiết gì ăn uống mà sung sướng cũng không muốn uống ăn gì.

Anh thường tâm sự với em: "yêu là đau khổ", thì em trả lời anh rằng: "vậy anh đừng có yêu nữa, ai biết anh yêu làm chi", anh cười nói: "anh đâu có muốn yêu em nhưng ai bảo em dễ thương quá chi hay là em đã bỏ bữa cho anh?". Em nói: "có, em có chửi bữa", rồi đôi ta lại cười và anh lợi dụng cơ hội để kéo em lại gần hơn, em lại giận hờn đẩy anh ra và nói lấy: "em sẽ đốt bữa, đi thương người khác đi", anh làm lành cười gượng và xích lại gần hơn định hôn, em lại đẩy ra làm nghiêm nói: "người gì kỳ vậy, tay chân không yên được hở?", nhưng anh cười lì kéo em lại và hôn trên má, em mỉm cười không nói, anh được cơ hội hôn em nhiều thật là

nhiều. Anh nghĩ em không có ghen với cô bé đó đâu phải không em ? vì em rất biết lòng trung thành của anh. Ngày xưa em hay thử anh, em có rất nhiều bạn gái, cô nào em cũng giới thiệu cho anh và khen mấy cô bạn đó ghê lắm, em giới thiệu toàn là người đẹp, đẹp hơn em nhiều, em có còn nhớ Vân không ? Hoa hậu trường em đó. Những lần đi sinh nhật hay đi boum em bắt anh hứa trước chỉ được nhảy với em 2 lần thôi, lần đầu và lần cuối cùng trước khi đi về, mấy lần khác anh phải đi với mấy cô khác. Em bắt anh hứa như vậy vì mấy lần trước anh không với cô nào hết, anh chỉ nhảy với em thôi. Anh chiều em nên anh hứa, vì đã hứa nên mỗi lần có slow anh thấy Vân một mình nên anh mới Vân nhảy. Lúc đó anh đâu có biết Vân để ý anh, Vân từ chối nhảy với tất cả các anh khác, em biết Vân để ý anh nên em mới bắt anh hứa như vậy, em ăn gian ! Anh vô tình nên anh mới Vân nhảy slow như vậy cả tháng liền. Một ngày kia đang nhảy với Vân, em đi ngang liếc anh rồi đi luôn, anh tưởng em ghen nên bỏ vào ngồi. Vì bị bỏ rơi nửa chừng cô ta giận tới trước mặt anh và nói : " anh làm cái gì mà kỳ vậy ? đang nhảy với Vân tại sao anh bỏ ngang không nhảy nữa ? , lúc đó anh sợ quá, sợ cô ta làm lớn chuyện nên anh đứng lên tới gần cô ta và bịa chuyện nói : " xin lỗi Vân anh sợ bị mất chìa khóa nên vội đi hỏi mấy anh bạn coi ai có thấy nó ở đâu không ".

Em giới thiệu và thử thách anh rất nhiều nhưng bao giờ anh cũng trung thành và chỉ yêu có 1 mình em, nên em tin ở anh và chiều anh ghê lắm. Anh biết có nhiều lúc em đang bức mình và giận ghê lắm vì anh, nhưng em cũng chiều anh và nói : " anh đòi hỏi quá đáng ! ". Anh nhớ mãi câu này mà anh có đòi hỏi gì đâu, anh chỉ xin hình em hay chỉ xin em cho anh hôn 1 cái nữa dù hôm đó anh hôn hàng nghìn cái, em giận và nói : " hôn này giờ nhiều như vậy không đủ sao ? hôn nhiều đếm không hết vậy mà còn đòi nữa, đòi hỏi quá đáng ", anh cười và nói : " vậy thì bây giờ hôn lại và em đếm coi bao nhiêu cái ".

Em cũng ! dù cách trở khó khăn nghìn trùng hiểm nguy, xin em nhớ rằng anh mãi mãi chỉ yêu em, anh nhớ em vô vàn. Hôm nào buồn anh chỉ biết lấy hình em ra ngắm, xem mãi không chán. Gặp bà con anh đem ra khoe và ai cũng bảo em đẹp lắm.

Anh thương em nhiều thật là nhiều, bây giờ anh chỉ ước mở cho đôi ta mau đoàn tụ, trùng dương đã trả lại cho anh em cũng, những ngày hạnh phúc đang chờ đón đôi ta. Anh xin gửi đến em thương những cái hôn thật nồng nàn và thật là nhiều.

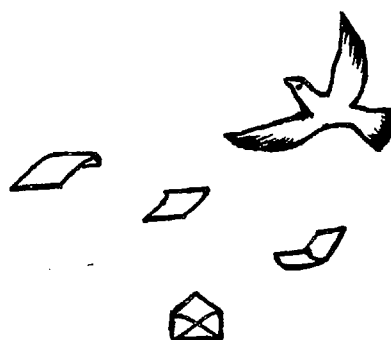
Đêm khuya lắm rồi, anh mỗi một ghê lắm, ngồi ngủ gật trên bàn mở màng thả hôn theo phong ba, hôn bay bổng theo chiều gió đến bên em....

....Gặp lại em sau bao năm xa cách, em đứng trên cầu chờ anh cảm động không nói nên lời mở to mắt nhìn anh, áo em tung bay theo chiều gió. Anh tràn đầy hạnh phúc tử tử tiến tới nắm lấy tay em, bàn tay ngà ngọc, mười ngón tay búp măng mềm mại, mát và thật xinh. Bốn mắt không rời nhau nói lên tất cả những gì chất chứa trong lòng. Anh nhẹ nhẹ đưa tay lên gần môi anh và hôn từng ngón xinh xinh, mũi thơm tỏa ra làm anh ngây ngất, anh đã tìm lại được hương thơm ngày nào, môi anh tử tử tiến lại muốn tìm môi em ngọt lịm và ấm áp, nhưng anh bị đẩy ra, em quay đi giận hờn hỏi : " xa cách lâu nay anh làm gì ?", anh trả lời : " anh tìm hình bóng em qua một cô bé trong hội, cô ta rất giống em ", em vụt bỏ chạy, anh sững sờ chạy đuổi theo gọi tên em. Giật mình tỉnh dậy, chỉ là một giấc mơ buồn...

Vừa đây nghe tiếng nhạc thôi lên

Tôi tưởng chừng như tiếng chim đoàn tụ...

* BẮT BƯT *

Lãng Du

(Một cô bé Việt ở đất Thụy-Sĩ không trực tiếp tham dự được hội TTNVNE nên gửi đôi dòng thơ tỏ lòng nuối tiếc...).

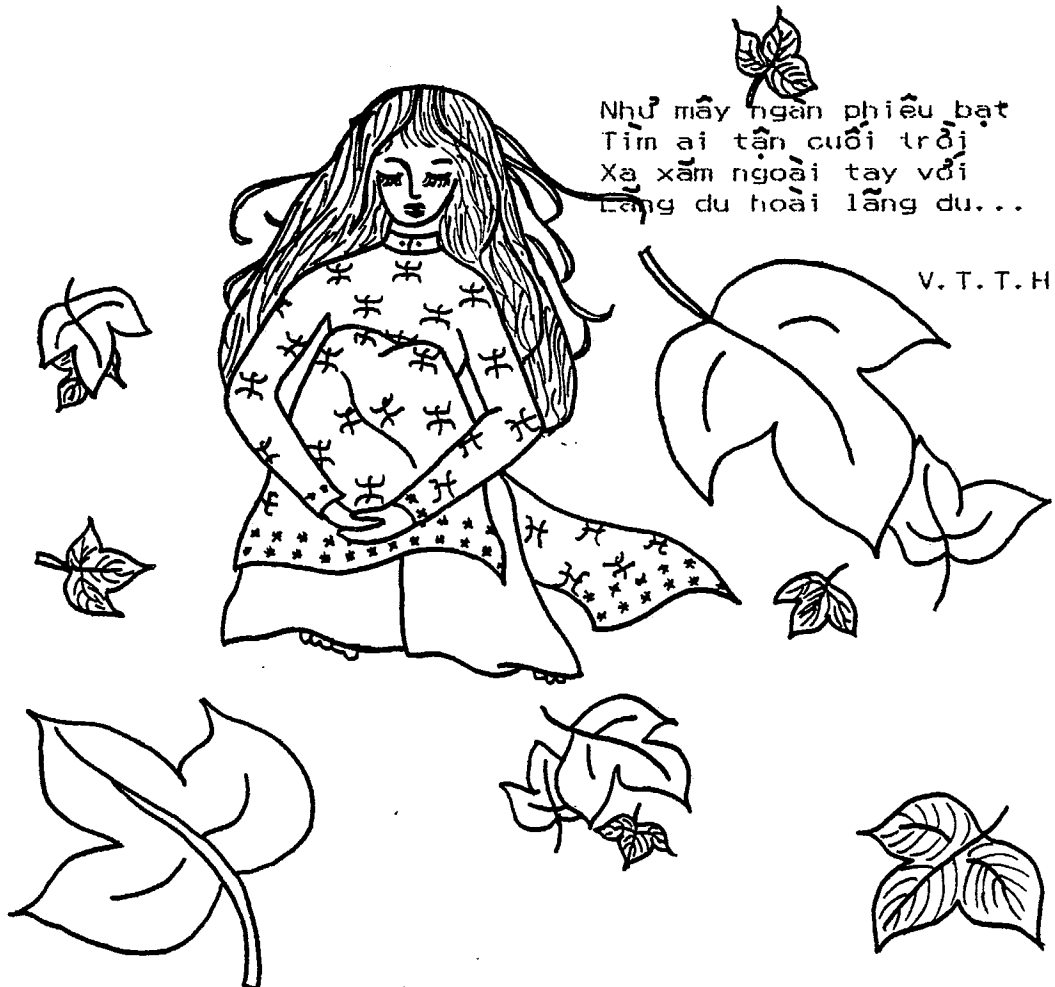
Nghiêng nghiêng dáng suy tư
Tóc dài dài dịu vợi
Ngỡ ngác mắt em yếu
Nhè nhẹ thoáng băng khuôn.

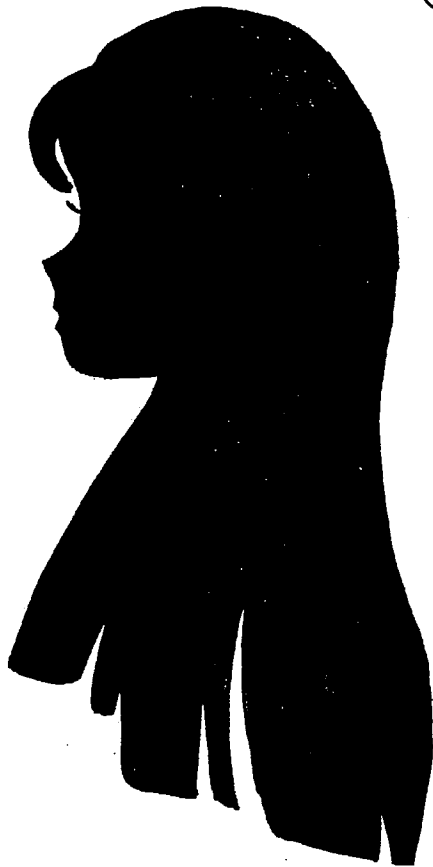
Mắt buồn buồn hoang dại
Gió làm tóc em bay,
Đôi vai, gầy hờn dỗi
Tay chống cằm mộng mị !

Suy tư trong ánh mắt
Lặng lẽ trên vành môi,
Dáng dăm chiêu cảm nín
Buồn nhìn khói thuốc bay...

Như mây ngàn phiêu bạt
Tìm ai tận cuối trời
Xa xăm ngoài tay vợi
Lãng du hoài lãng du...

V. T. T. H

Người tình không chân dung

Chưa quen biết mà sao lòng vương vấn
 mộng mơ gì khi ánh mắt chưa trao
 không hề hạn những vẫn chờ vẫn đợi
 khi sương chiều phủ trắng khắp đời thông.
 Tình lỡ dở như cơn lốc vượt ngàn
 đi tìm mãi một bóng hình xa lạ.
 Người là ai, ở tận chân trời nào
 Có hay biết tình luôn nơi tình là.
 Mỗi đêm về ta thả hồn theo mộng
 ước mơ sao trên lối cỏ đùa về
 sẽ một lần tao ngộ cũng ai đó.
 Xưa lòng ai thấp thoáng dưới sườn đồi
 vẫy tay mỗi chân ta mau lướt tới
 sao lòng dưng tim lúc động lòng hồi
 chắc có lẽ đây là người mong đợi
 quên tất cả lãng mình theo tiếng gọi
 những người đầu mà luôn phía im lìm
 một lần nữa ta đuổi theo hư ảo.
 Hoàng hôn xuống, một cánh chim cô độc
 đang tung mình lạc lỏng giữa trời cao
 một lần nữa lòng luôn ta tự hỏi
 người là ai?... biết bao giờ sẽ gặp.

Kỷ niệm "ROI"

Thấm thoát mà đã hơn bốn năm từ ngày tôi rời khỏi VN. Khi ra đi, tôi đã để lại bên đó biết bao là kỷ niệm, vui, buồn lẫn lộn. Nhưng có một kỷ niệm mà có lẽ tôi sẽ và không bao giờ quên được : đó là câu chuyện "ROI" của tôi.

Năm đó tôi đang học lớp 6. Lúc đó tâm hồn tôi đang còn rất hồn nhiên và vô tư lự. Biết chơi thi nhiều những việc làm thì rất nhác. Nhưng từ đó tới giờ tôi vẫn là đứa con dễ bảo, biết nghe lời cha mẹ. Vào khoảng cuối năm học, lúc đó lớp chúng tôi đang học về các loài lá cây trong môn sinh vật, cô giáo bên bảo chúng tôi nên làm sưu tầm các loại lá để cô chấm điểm. Hôm đó, bọn chúng tôi trong lớp, cả thầy 5 đã quyết định là sau

khi tan học lúc 12h30, sẽ đi thẳng đến nhà một người bạn trong bọn để tìm là vì nhà người đó có một khu vườn rất rộng. Trước khi đi, tôi nghĩ rằng : "Mình chỉ đi một tiếng đồng hồ rồi về, coi như là mình về trễ một giờ thôi chứ không có gì đâu mà sợ.". Nghĩ thế nên tôi đã không xin phép ở nhà. Và kết quả của sự không báo trước đó các bạn sẽ đọc được ngay sau đây.

Ở nhà người bạn đó có một ao cá rất đẹp, đến nơi khi trông thấy, chúng tôi quên cả việc hái lá mà chỉ lo câu cá. Câu mãi miết khoảng đến 1 giờ rồi trưa, chúng tôi câu cá thấy được mười mấy con, đem lên chiên để ăn cơm và mỗi người được chia phần 2 con. Cơm nước xong, khoảng 2 giờ, chúng

tôi bắt đầu đi hái lá. Vì mãi hái và lúc đó câu chuyện đang rất hào hứng nên tôi quên cả thời gian. Mãi đến khi nghe tiếng máy xe quen thuộc của ba tôi nổ xinh xịch ngoài cổng, tôi mới giật mình tái mắt nhìn đồng hồ thì đã quá 2 giờ rưỡi. Ba tôi đã cùng đi với một người bạn của tôi mà trước khi đi tôi có nói chỗ cho người ấy biết. Lúc đó ba tôi không nói một lời, còn tôi thì cũng không dám mở miệng, mặt mày tái mét, người run cầm cập bước lên xe Honda như đang bước lên mây chém!

Việc đầu tiên khi về tới nhà là ba tôi nói: "Đem cái roi mây ra đây". Vừa nghe tôi đó, nước mắt tôi đã trào ra, muốn mở lời van xin mà không làm sao nói nên lời. Còn mẹ tôi thì khuyên can: "Thôi anh ạ, con nó không biết thì tha cho nó đi, đánh nó làm gì cho tội nghiệp". Sau đó mẹ tôi đẩy tôi ra trước ba tôi và bảo tôi rằng: "Thôi con xin lỗi ba con đi và hứa lần sau đừng làm như vậy nữa". Bất chấp những lời khuyên can của mẹ tôi và của bà nội tôi, ba tôi bắt tôi nắm xuống sàn, cầm lấy cây chổi lông gà (vì lúc đó mẹ tôi đã cầm lấy cây roi mây liệng

đi rồi) và bảo tôi: "Ba sẽ dành cho con 30 cây roi để con nhớ". Và ba tôi bắt đầu đánh tôi, vừa đánh vừa bắt tôi phải đếm: "Một, hai, ba". Lâu lâu ba tôi dừng lại và hỏi: "Bao nhiêu rồi?". "Đạ mười hai". "Vua mếu máo, tôi vừa trả lời. Lúc đó tôi khóc một phần là do bị đòn đau, một phần là do xấu hổ vì cảnh mình bị đánh đòn lại được chứng kiến bởi hàng chục khán giả hàng xóm! Bị đòn đau như thế mà tôi vẫn còn nhớ rõ số cây roi. Đến cây roi số 30 thì mẹ tôi ôm tôi xuống bếp luộc cho tôi 2 quả trứng gà chấm muối tiêu ăn. Ma ơi thôi! ăn đòn đã no thì còn nuốt gì vô được nữa.

Sau đó mẹ tôi lấy dầu thoa cho tôi, đến một tuần sau vẫn còn vết bầm và mỗi khi ngồi xuống vẫn còn ê ẩm.

Từ nhỏ tới lớn, tôi vẫn thường bị đòn. Lần nào ăn đòn cũng bị đánh thật đau nhưng chưa lần nào bị đánh quá 10 roi. Lần này tôi lãnh đủ một lúc 30 cây nên đau thấu tim gan. Đó là trận đòn làm cho tôi tổn tới già. Từ đó về sau, mỗi lần đi đâu là: "Thưa ba, con đi đây một chút được không ạ."; "Thưa mẹ, cho con đi chơi bên này một chút nhé."; "Thưa bà

nội " "

Sau khi bị trận đòn đó, tôi chẳng thấy giận ba tôi chút nào. Ngược lại tôi thấy ba tôi làm vậy rất là đúng : ba tôi đánh tôi như vậy một phần là do sự lo âu mà ra, một phần do sự tức giận vì tôi đã không vâng lời cha mẹ.

Đã hơn 8 năm trôi qua, kỷ niệm đó vẫn không làm sao phai nhạt được trong trí óc của tôi. Tôi còn nhớ rõ như in những chi tiết của ngày hôm đó, tưởng như là mới hôm

qua. Bây giờ khi nghĩ lại, tôi thêm cảm ơn ba tôi đã cho tôi trận đòn đáng nhớ đó vì nó đã giúp tôi hiểu ra rất nhiều điều.

Tôi không biết nên xếp câu chuyện đó vào phần kỷ niệm nào : vui hay buồn, vì đôi khi chợt nghĩ tới nó, tôi lại mỉm cười một mình

* T.M *

Tiểu lâm

CHIẾC ĐỒNG HỒ.

Trong phòng giam một nước X.H.C.N., ba người công nhân gặp nhau ngồi than thở. Người thứ nhất nói:

- Tôi bị buộc tội là phá hoại vĩ đồng hồ của tôi đi chậm, tôi đến công trường trễ mười phút.

Người thứ nhì nói:

- Tôi bị buộc tội là gian điệp. Đồng hồ của tôi đi nhanh, tôi đến công trường sớm mười phút.

Người thứ ba thở dài, lên tiếng:

- Còn tôi thì tôi ngồi đúng giờ, nhưng tôi bị buộc tội là xài đồng hồ của nước tư bản sản xuất !!!....

????????.....

.....

Trong lớp đang học có thầy thanh tra vào lớp dự giờ toán. Cô giáo hỏi Ti :

- Ti, 3 trừ cho 2 còn mấy ?

Ti đang bí thì thấy thanh tra đưa một ngón tay ra nhắc Ti. Trong lớp cô giáo có dặn nếu ai muốn tiểu thì đưa một ngón tay. Ti thấy vậy bèn nói :

- Thưa cô, thầy thanh tra muốn đi tiểu ạ.

Thầy thanh tra ???...

XUÂN

HIỆU

NAM

Chiều tà lả lướt ngọn đông-phong.
Sâu nhớ quê hương thăm tận lòng.
Xuân lại sắp về trên đất khách
Lòng chẳng bao giờ hết nhớ mong !

* *

Ta thả hồn theo gió bốn phương,
Về quê tìm lại nắng xuân vàng.
Mở xuân trong tiết trời bằng già,
Ta thấy bằng khuâng với bể bằng !

* *

Xuân đã theo gió êm đêm sang,
Trăm hoa khoe sắc đẹp mở mang.
Mai vàng hé nụ cười trong gió,
Ước chi mai nở mãi chẳng tàn !

* *

Cảnh đẹp nhưng sao vắng bóng người ?
Vắng lời em bé đón xuân tươi ?
Cỏ cây thiếu tiếng chim ca hát,
Thiếu mọi tình yêu, thiếu tiếng cười !

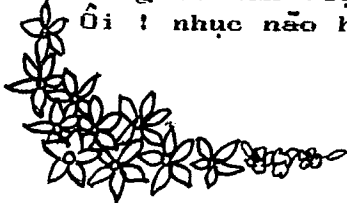
* *

Tết nhất sao mà cảnh vắng tanh ?
Không kèn không trống, chẳng nêu xanh ?
Hỏi : " Sao người Việt đi đâu hết ?"
Rằng : " Đi học tập chốn non xanh !".

* *

" Học tập " là đi chốn dọa dấy
Trá hình địa ngục ở trên ai
Cũng là dân Việt đây dân Việt
Ôi ! nhục nào hơn nhục nhã này !

Vô Danh Khách.

CON ĐƯỜNG MỚI

Nhìn kìa trời đã vào xuân,
 Vài cánh én lượn trong bầu trời xanh.
 Xa xa tiếng trẻ cười vang
 Đùng đùng, tạch tạch tiếng pháo vang rộn...

... Ngày Tết đến với tôi như một kỷ niệm khó quên vì nó tràn đầy những tiếng cười rộn rã, tràn đầy bánh kẹo, quần áo mới và đặc biệt là tiền lì xì. Những gian hàng Tết ở chợ Sài Gòn thật khéo trưng bày, thêm lời chào mời ngọt dịu của cô bán hàng làm cho khách khó lòng quay đi. Gian hàng này nối tiếp gian hàng kia với những mặt hàng khác nhau, đủ muôn màu sắc và muôn vị như bánh chưng, mít dừa, mít hạt sen, mít me, v.v... Cứ nhìn vào những gian hàng đó là tôi lại bắt thêm, những mít của ngoại tôi làm vẫn ngon hơn nhiều nên tôi không lấy làm tiếc rẻ khi quay lưng đi ngắm chợ hoa. Ở đó cả một rừng người đi ngược đi xuôi ngắm hoa, chụp hình, chọn lựa và cuối cùng là trả giá. Tôi đi say sưa ngắm những chậu hoa, chậu tắc, những cành mai, cành đào đang đua sắc thắm dưới bầu trời nắng ấm của ngày xuân, những tà áo dài đủ màu của các cô thiếu nữ vốn bay theo gió xuân, những khuôn mặt duyên dáng nở nụ cười tươi đón chúa xuân, những chàng trai y phục ngay thẳng, khôi ngô cũng có mặt trong chợ hoa, chẳng hiểu họ có đến chợ hoa với mục đích ngắm hoa hay là với một mục đích khác ?!!....

Cảnh và người như hòa trộn lẫn nhau tạo nên một bức tranh thật sống động, nên thơ và tuyệt đẹp của ngày xuân.

Để đánh dấu thêm một lần nữa xuân về, các nhà thơ đã viết lên những vần thơ lai láng và trữ tình về ca ngợi xuân và tình yêu đôi lứa như bài thơ " Ngồi ca tháng chạp " của Mộng Mán :

" Tháng chạp về rồi bé thấy không ?
Cỏ núp trong cây vay la mừng
Hồn anh vội vã giăng mưa bụi
Rối xuống cho vừa lạnh nhớ mong.

Tháng chạp về rồi bé thấy không ?
Một chút màu xanh, một chút hồng
Một chút vàng mờ và tím nhạt
Chưa giao thừa đã Tết trong anh.... "

Như thế đó, ngày Tết đẹp như thế đó, tất cả mọi người ca già lẫn trẻ đều hào hứng đón một mùa xuân yên vui, hạnh phúc và thanh bình, một mùa xuân chan chứa tình người và thật nhiều ý nghĩa.

Nhưng sau ngày 30-04-1975, ngày Tết có còn tươi đẹp, hạnh phúc và thanh bình như xưa không? - KHÔNG - Câu trả lời thật buồn bã và chán nản, ôi còn gì đâu ý nghĩa tươi đẹp của ngày Tết khi bây giờ chỉ còn là đói rách, thù hận và tàn bạo của một bọn người vô lương tâm đã làm cho cả nước biến thành một "địa ngục trần gian". Tuổi học trò đẹp tựa vần thơ nay đã biến mất hay chỉ còn lại những lời nuối tiếc, van xin, xin tìm lại tuổi học trò vô tư ngây hai buổi cấp sách đến trường mà bây giờ đã chìm trong hư vô.

" Xin cho ta một ngày xưa thân ái
Chuỗi ngày thơ em đẹp của yêu thương
Của ngày xưa thời áo trắng đến trường
Của ước mơ đều ép vào trang vở. "

Những nỗi đau thương của nước Việt Nam nói sao cho hết khi những giọng lệ đã khô cạn trên ánh mắt, đứa trẻ đã im bất tiếng cười. Và cũng khởi nguồn từ đó người vợ xa chồng,

cha mẹ xa con, tất cả đều thèm khát một cuộc sống tự do mà ở đó người ta không cho sống. Một lối thoát thân cuối cùng là phó thác định mệnh cho biển cả khi bước xuống con thuyền đi tìm "tự do"; một thứ "tự do" mà người ta phải trả một giá thật đắt không một chút lưỡng lự. Ôi! "tự do", hai tiếng nói thật chua xót.

Trở về với hiện tại, tôi ngồi đây trên xứ Pháp, một đất nước mà người ta thường bảo là "kính đô ánh sáng", để đón một cái Tết lulu vong biệt xứ.

Cái Tết không trọn vẹn ý nghĩa của nó vì nó thiếu rất nhiều : thiếu bầu trời nắng ấm và không khí trong lành của Việt Nam, thiếu tiếng pháo nổ dồn, thiếu tiếng cưỡi đuă rộn rã, thiếu bạn bè, người thân, gia đình và thiếu cả tình đồng bào ruột thịt. Một nỗi buồn đã ngấm nhấm hồn tôi.

" Ngậm ngùi thế sự suốt canh thâu,
Sầu nhớ quê hương véc hạc gầy.
Thế cùng Nam Việt hồn vong quốc!
Vận mệnh, Việt Nam, hận tha hương!
Đăm ngực kêu trời, kêu chẳng thâu
Giẫm chân thét đất, thét vào đâu?
Giận lữ vô tâm lòng bất trắc
Quên nòi, quên cả giòng Giao Châu! "

Những chẳng lẽ suốt đời chỉ ngồi than khóc cho số phận mình, cho số phận những người còn ở lại Việt Nam mà không biến nỗi buồn này thành niềm căm phẫn, tiến lên tranh đấu khi tôi còn là một thiếu nữ, nhựa sống vẫn còn đầy, và cũng là một mầm non của thế hệ mà tất cả mọi người đều trong đời. Phải, tôi phải làm một cái gì cho Việt Nam để khỏi phải hối hận mai này, tôi phải noi gương của các vị anh hùng đời trước mà tiến lên chứ không được lùi vì tuổi trẻ là tranh đấu, có tranh đấu mới mong có được ngày về Việt Nam hưởng một cái Tết thanh bình trên quê hương yêu dấu. Có lẽ mùa xuân đến đem lại cho tôi một lý lẽ sống mới mà tôi cứ tưởng sẽ bị quên lãng bởi cuộc sống vật chất, xa hoa và đua đòi trên đất Pháp này. Tôi sẽ sống một cuộc sống mới, sống mà không thẹn với người đời vì có nơi nào đẹp và nên thơ bằng quê hương Việt Nam nghìn đời yêu dấu...

Một phút thoáng mơ

Ai đã không từng mơ khi mình là người Việt, một phút nào đó thả hồn về Quê mẹ.

Quê mẹ : hai tiếng đơn sơ nhưng chan chứa thật nhiều ý nghĩa đậm đà, tha thiết. Chỉ một phút thoáng mơ ta có tất cả kỷ niệm cùng trở về ngập đầy ký-ức, tràn lấp thương yêu. Hình ảnh quê hương một ngày nào đó khi khói lam chiều nhẹ tỏa. Con trâu già một nhòai lúc nắng xế rặng tre xanh, và mùi lúa chín làm đẹp lòng cô gái quê sau một ngày vui gặt hái. Đâu đây tiếng sáo chiều véo von của chú bé chăn trâu. Con đường làng mòn đã từng đưa đón những bước chân của người dân quê tựa như trước mắt Bức tranh thanh bình của Việt Nam chúng ta, ngày nào mà bao nhiêu nhà thơ từng ngợi ca và biết bao danh-tài đã từng họa.

Đó quê hương ta nay nghìn trùng xa cách, nhưng cũng thật gần trong cùng tận đáy tim của mỗi người con đất Việt. Rồi có một phút giây nào bạn bỗng tự hỏi : Biết bao giờ ta về lại quê xưa ? Để một lần ta sống lại những hình ảnh mà kỷ niệm chẳng rời xa. Để ký-ức ta không còn nghẹn ngào thương tiếc. Và phút giây đó, trên đất lạ quê người lòng bỗng thấy nao nao, lại càng thấy nuối tiếc và nhớ thương hơn quê mẹ. mảnh đất mà từng hạt gạo thơm đã nuôi ta khôn lớn. Những giờ còn lại gì cho quê hương đó, nếu không chỉ là một phút thoáng mơ !

Ngày ấy tôi còn nhỏ nhỏ,
Sống thanh bình nơi chốn cỏ đồng xanh
Chiều chiều ngồi ngắm mây thanh,
Điều bay lơ lửng, chim cánh diều dăng.

Ngày nay chốn ấy còn đâu,
Xa lìa quê cũ lòng rầu chiến tranh.
Quanh làng xơ xác lá cành,
Còn đâu cảnh ấy, vắng tanh nghẹn ngào.

* QUÊ CHIỀU *

Anh Vẫn Mơ

Chuông điện thoại reo làm anh giật mình thức giấc, nhưng khi nghe mẹ trả lời thì anh cố nằm nán lại. Anh thích nằm trên giường thật lâu dù đã nhiều lần bị mẹ bắt gập và rầy anh con trai gì mà lười vô tích sự. Thật ra thì nằm trên giường, cuộn mình trong chăn ấm so với cái giá lạnh bên ngoài vẫn thú hơn, lại còn có thể mơ mộng vẩn vơ nữa.

Nằm trên giường, hồi hộp lắng tai nghe mẹ nói chuyện, càng lúc càng thất vọng vì biết rằng người gọi đến không phải là người anh mong đợi. Mọi ngày thứ bảy là ngày mong chờ điện thoại của em, vì chỉ có ngày thứ bảy là em rảnh, và chỉ bằng một cú điện thoại mình hẹn nhau đi chơi. Trong tuần, anh thì bận đi làm, còn em thì bận rộn hội họp với nhóm bạn, bận toàn chuyện chính trị vì em rất hăng say hoạt động, có phải chăng đó là niềm say mê nhất của em? À! mà anh nhớ rồi, hôm nay là ngày lễ Trung thu do Hội TTNVNE tổ chức mà mẹ anh đã hứa sẽ làm vài món ăn đặc biệt cho Hội. Chuông điện thoại lại không ngừng reo, khiến anh nằm yên không đánh trong khi biết mẹ đang rất bận rộn. Anh đánh "hy sinh" nổi ấm cùng này mà đi vào bếp xem mẹ có cần anh giúp gì không? Vừa thấy anh mẹ đã than: "Bác A. vừa mới gọi hỏi xem mẹ có rảnh không, nếu rảnh qua nhà bác canh chừng giùm bánh hấp ở trong lò để bác đi uốn tóc cho Trung thu chiều nay. Bác B. hỏi cách làm bánh và kêu mẹ sang làm phụ....". Không thấy anh trả lời bà liền nói tiếp: "Nếu mẹ không bận ba đứa nhỏ thì mẹ cũng sẽ tới giúp giùm mấy bác ấy rồi". Anh chỉ biết âm ỉ cho qua chuyện.

*

*

*

Gia đình anh tìm đường đến chỗ làm lễ cũng không khó khăn lắm vì từ đầu ngõ đã được anh em trong Hội đón tiếp thật nhà nhà và vui vẻ. Mấy cô trong Hội thật là xinh và đẹp như tiên trong bộ áo dài Việt-nam. Sau những lời giới thiệu và chào hỏi, anh được hướng dẫn vào hội trường lúc đó chỉ mới có khoảng bốn mươi người. Sân khấu được trang hoàng thật đẹp, không khí thật ấm cúng với những chiếc lồng đèn xinh xắn; vài em bé tung tăng chạy khắp phòng, tiếng cười đùa nổ đòn như pháo tết. Anh đứng đảo đảo đôi mắt tìm em khắp phòng nhưng không thấy, niềm vui

chưa đến thì nỗi thất vọng đã dâng tràn, nhưng anh vẫn gượng cười và hy vọng rằng em sẽ đến. Cả ngày hôm nay anh đã điện thoại cố tìm em khắp nơi nhưng không gặp được, anh đến nhà thì chỉ gặp mẹ em và bà cho biết rằng em rất bận rộn sửa soạn cho một chuyến đi xa, nhưng đi đâu? Câu hỏi ấy quanh quẩn trong đầu óc anh, nên càng mong sớm gặp em để hiểu rõ hơn sự việc.

Lòng anh bồn chồn và lo lắng như những anh em trong Hội đang âu sầu vì đã gần tới giờ mở màn mà phòng còn trống đối vắng. Anh Khôi bình tĩnh trấn an mọi người: "Mình chờ thêm chút nữa đi, bà con sẽ tới tấp nập bây giờ". Đúng như lời anh nói, chừng mười lăm phút sau thì phụ huynh và các em thiếu nhi đến thật đông, đứng chật cả phòng, thật ngoài sức tưởng tượng của ban tổ chức.

Chương trình đã bắt đầu khai mạc mà em vẫn chưa đến làm anh càng bồn chồn, và lo lắng hơn. Trong phòng, không khí thật hào hứng vì các tiết mục văn nghệ rất hấp dẫn. Bỗng nhiên cả bầu không khí ồn ào kia như im tiếng, mọi vật như ngưng chuyển và năng "tiên" của anh xuất hiện; lòng anh mừng như mở hội, hồn anh ngây ngất khi thấy em. Em đẹp quá đi thôi, anh như chìm trong giấc mộng hoang đường, tưởng như mình đang ở cung trăng gặp em là nàng Hằng Nga với một vẻ đẹp tuyệt vời làm say đắm hồn anh.

Anh sức tỉnh cơn mê, khi em nhẹ bước đến bên anh và nhỏ nhẹ nói: "Anh khỏe!" với một nụ cười gươngm và buồn. Anh quay sang bao đứa em nhường ghế cho em. Ngồi gần em, anh thấy lòng mình thật ấm, thật êm, chỉ cần một giây phút bên nhau cũng đủ hạnh phúc rồi phải không em? Em say sửa thưởng thức chương trình văn nghệ, khen hay và vỗ tay thật to như muốn cùng đóng góp gì đó với anh chị em hội viên đã bỏ nhiều công lao tập dợt trong suốt mấy tháng hè. Nhưng về mặt em chiều nay có phần phát nét ầu buồn, anh lại nghĩ đến lỗi mà em sáng nay. Anh lại càng thắc mắc, muốn biết rõ mọi chuyện. Chưa có lúc nào lòng anh lại rối như tơ vò bằng lúc này, muốn hỏi em những lại thôi, vì không muốn quấy rầy em trong lúc đang vui. Anh tiếp tục lặng lẽ ngắm nhìn em, vì anh có cảm tưởng đêm nay sẽ là đêm cuối cùng của chúng mình. Anh cố thu hút tất cả những hình ảnh của em vào con tim, khơi óc của mình: đôi má em hồng hồng, đôi môi đang tím

tìm cười duyên, đôi mắt huyền mở mông, cái sòng mũi dọc dừa....anh nhìn em không chớp mắt. Thỉnh thoảng em liếc nhìn anh như chế nhạo và trách móc "sì gì mà lăm thế, nhìn gì mà đủ vậy!". Càng nhìn càng thấy em đẹp hơn, muốn đưa tay qua tìm kiếm tay em nhưng đều bị hất trả lại, buồn và hơi tức, nhưng lại thấy em cười mỉm thì quên giận đi mà càng yêu em hơn.

Em thích nhất là màn múa đèn, em nhìn một cách mê say, em bị thu hút đến nỗi anh nắm được tay em mà vẫn không hay; đến khi màn múa kết thúc, định vỗ tay khen thì đã bị anh nắm chặt không buông tha ra nữa. Bàn tay em thật mát, thật dẹt, với năm ngón thon dài thật xinh xắn; anh định hôn lên đó nhưng em hay được rút tay lại và mắng yêu "anh xiết mạnh quá làm đau tay em!". Anh cố cười nói chưa then "anh sợ mất em nên phải nắm thật chặt, tay trong tay chúng mình sẽ không bao giờ xa nhau". Em chợt buồn và mắt hướng nhìn xa xăm làm anh căng băng khuôn mặt và nghĩ ngợi lung tung.

Chương trình văn nghệ chấm dứt, mọi người đều khen hay lắm các anh chị em trong Hội lên tinh thần quên cả mệt nhọc, cười nói hoan hỉ chuẩn bị lễ rước đèn cho các em thiếu nhi. Mỗi em được phát một chiếc lồng đèn và một gói bánh kẹo. Các em cầm đèn, hí hửng với kẹo bánh trong tay đi thành vòng tròn lớn trong phòng; vừa đi vừa hát bài Rước đèn tháng tám. Tiếng hát của các em hòa lẫn với ánh lửa bập bùng của những chiếc lồng đèn xinh xắn tạo nên một quang cảnh thật đẹp; một quang cảnh thật cảm động mà sau mười năm xa quê hương, hôm nay anh mới nhìn thấy lại....

Ngồi nhìn tuyết rơi qua khung cửa sổ mà lòng anh buồn tẻ tại nhớ tới em. Nhớ đến ngày em ra đi, tuyết cũng rơi thật nhiều, mỗi hạt tuyết là mỗi giọt nước mắt của anh đưa tiễn em đi. Ngày hôm đó, đứng núp từ xa nhìn thấy em ra vào ngóng đợi, nhưng anh không có can đảm đến để tiễn đưa em. Em đã mạnh dạn đặt tình yêu đặt nước trên tình cảm riêng tư, em muốn đóng góp phần mình trong cuộc đấu tranh giành lại xứ sở, anh xin cầu chúc cho em được trọn ý và anh hy vọng rằng ngày ca khúc khai hoan sẽ không còn xa nữa.

CAT BUI.

T.
i
N
H
B.
i?
Ê
N
(?
LI

Cha mẹ tôi đã một đời lao khổ
Lo cho dân con ngầy một lớn khôn
Và giở đây thể xác đã héo mòn
Trong ánh mắt có niềm vui chứa trọn
Tôi chưa xót bởi vì chưa đến đáp
Để nụ cười nở vện trên môi cha
Để nụ cười trong ánh mắt mẹ già
Nên quyết chỉ ngầy đêm chăm chỉ học
Cho ngày mai khôn lớn được nên người

Mẹ muốn tôi sao trong trọn cuộc đời
Là một đứa con ngoan và hiền hậu
Cha muốn tôi là một đứa trẻ chuyên cần
Nuôi sức sống bằng tâm hồn cao thượng
Mặc tình đời với ai con cũng thể
Hãy vui cười thẳng thắn bước đi lên

Lời vãng sơn con nguyện khắc muôn đời
Ôi! tình nghĩa thâm sâu xin ghi tạc
Với công ơn sinh dưỡng tựa cù lao
Mà con trẻ mong một ngày đến đáp

BUI VŨNG

THƯ BẠN HỮU

OSLO, mùa đông 86

Thân gửi tất cả hội viên của hội THANH THIẾU NIÊN VIỆT NAM EVRY.

Các anh chị... em thân mến ! Thật là có lỗi ! Đã mấy tháng qua, tuy rằng đã nhiều lần muốn ngồi đặt bút viết vài hàng sang cảm ơn những rồi những bận rộn triền miên...

Cho mãi đến hôm nay, khi thi cử đã xong, và nhân mùa Noël sắp đến, Quý chẳng có gì hơn ngoài lời chúc tất cả các anh chị vui hưởng một mùa Giáng sinh thật vui tươi và đầy ắp phúc Chúa.

Và đây, Quý gửi đến Hội tâm các với những hình ảnh về Oslo, nơi Quý ở. Oslo, mấy hôm nay tuyết đã bắt đầu rơi ngập cả đường phố, trông rất đẹp. Và trời đã bắt đầu trở lạnh, cái lạnh thường kéo Quý về những ngày hạ. Nhất là mùa hạ năm nay, khi Quý được dịp biết Hội, biết những giọng cười cỏi mỗ, những giọng nói tự nhiên, những tiếng hát trữ tình Quê hương.... Tất cả đã được ghi sâu vào tiềm thức, người xứ lạnh không dễ quên, nhất là những kỷ niệm thật đáng nhớ. Và ngay lúc này đây, khi đang ngồi viết các đến Hội đây, Quý hy vọng "Hội" vẫn đang sống hiên ngang như đã từng sống với những sinh hoạt đáng được nêu gương.

Thôi, có lẽ Quý không nên viết nhiều bởi sợ viết nhiều các anh chị lại cho rằng Quý "ca" Hội quá xá ! Mà "ca" nhiều hóa ra không thành thật, thế thì tội cho Quý biết chừng nào. Có lẽ trước khi đọc những giòng chữ này, các anh chị đã ghé mắt xem qua những hình ảnh của Oslo nhỏ bé. Không có gì đặc biệt, nhưng vẫn cứ hy vọng những hình ảnh nhỏ bé kia giúp các anh chị biết chút ít về Na-Uy.

Và đời sống xứ xa xăm này vẫn trôi bình thường, nghĩa là vẫn "một ngày như mọi ngày". Tuy rằng bây giờ đang khi trời vào đông, mặt trời thường đi ngủ sớm, Quý thức dậy muộn mãi nên ngày thật ngắn, bởi thế ngày trôi đi thật nhanh trong khi công việc cứ tời tấp. Hy vọng các anh chị thông cảm cho người xứ băng !!!

Tờ "sổ" coi bộ cũng khá dài, trước khi ngừng bút và một lần nữa Quý gửi đến anh chị em Hội TTNVN Evry lời cảm ơn chân thành và chúc một năm mới tràn đầy thắng lợi trên mọi phương diện.

Thân ái.

DIỆP NGỌC QUÝ 86.

Chơi toán

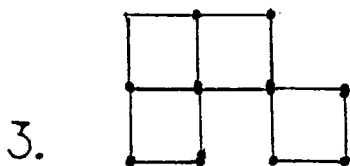
Bạn hãy thay đổi vị trí 1 que diêm để mỗi cho 2 vế bằng nhau

1. $X - IIII = III$

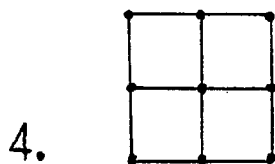
2. $XVI + II = XIIII$

Bạn hãy thay đổi vị trí 2 que diêm để tạo thành 7 hình vuông

Bạn hãy thay đổi vị trí 3 que diêm để tạo thành 3 hình vuông

Câu đố

5. Ở ngoài da cóc
Ở trong tốt lộc
Ở giữa đầu đen
Đố là quả gì?

6. Cái gì chẳng thiếu chẳng thừa?

7. Cái gì mình nắm nó đứng
Mình đứng nó nằm?

8. Bỗng cái rung, vung xuống ao
Đã chẳng thấy, lấy chẳng được
Đố là cái gì?

Giải đáp (tập san 1)

1. $142 - 3 - 4$
(=135)

2. Cái phản (bộ ván)

3. Câu tục ngữ:

Nĩa sạch thì mát

Đát sạch ngon cơm

9 THUỞ ÁY

Tôi sinh ra và lớn lên tại một làng nhỏ ở miền nam Việt Nam. Dưới làng tôi chỉ có duy nhất một trường tiểu học, và lại nếu có mở thêm trường thì không biết có đủ học sinh để dạy không nữa.

Bắt đầu là lớp năm, là lớp có đông học sinh nhất, khoảng du có 60 học trò, lên đến lớp tư "dân số" giảm xuống tũ tũ còn 40 mạng, rồi lớp ba, đến lớp nhì, tình trạng di dân có vẻ rõ rệt hơn; sang đến lớp nhất, thì "hối đi!" nếu lăm tính giỏi lăm cũng chỉ đếm được đến 7,8 lã cũng. Đa số trong bọn chúng tôi, bố mẹ đều lăm nghề nông nên chỉ cho con đi học đủ để biết mặt chữ mà thôi. Bối phải ra đồng phụ lăm ruộng. Những gia đình khá hơn một chút thì cho con tiếp tục học lên nữa, nhưng cái đó cũng còn tùy thuộc vào sự "can đảm" của các "cô cậu" nữa, nếu cảm thấy chán con đường học vấn thì...rà đồng thả diều vui hơn chứ cha mẹ không ép buộc học để "lăm quan lăm tướng"! Tôi là một trong những "dũng sĩ" ở làng dám leo hết đến mức cuối cùng của bậc tiểu học.

Nhờ lời giới thiệu của một người bà con và sự chấp thuận của cha mẹ, tôi được lên thành để nối tiếp chương trình trung học.

Dạo ấy, tôi chỉ độ mười hai, mười ba tuổi mà thôi, đang học lớp để thất và ở trọ tại một gia đình người Bắc di cư do thăng bạn cùng lớp "dẫn mối". Gia đình này không có con, chỉ có hai vợ chồng, có căn gác bỏ không nên cho thuê với giá rẻ. Sẵn đang cần nơi ăn chốn ở, hơn nữa thuận tiện cho việc học và gần trường, tôi liền đồng ý không dò dẫm.

Ở nhà này độ vài tháng, tôi cảm thấy hai ông bà rất tốt bụng, thỉnh thoảng có lăm giỗ quẩy gì cũng đều mời tôi xuống

dùng chung, đôi khi cho tôi gói trà, khi thì bao cả phê, khi thì một vài cái bánh hay ly chè ăn "lây thảo".

Một khuya nọ, tôi còn thức gạo bài, bỗng dưới nhà có một tiếng "bịch" thật lớn, đang ngẩn ngó chưa hiểu chuyện gì thì nghe tiếng ông chồng :

- Mãi đến hôm nay mới giết được mầy, quả là "trời" cao có mắt, báo hại mấy đêm "liền" ông không ngủ được, giờ thì bầm thây mầy ra ông mới hả dạ !

Bà vợ lên tiếng :

- Ông nói khế thôi, khéo cho hàng xóm họ thức cả dậy à ! Bây giờ ông tính làm sao với cái "xác nó" đây ?

Nghe đến đây, tôi bần run cả tay chân, mồ hôi toát ra ướt cả áo nhưng vẫn còn tỏ mờ, cố dán đầu xuống sàn gác để nghe lóm cuộc đối thoại :

- Thì quăng "xác" nó ra đường cho xe cán cho rồi .

- Không được đâu ông ơi ! Giờ này "giới nghiêm" ông mở cửa ra là bọn dân vệ nó thấy thì lòi thôi lắm.

- Chứ bộ bà muốn để xác nó máu me tùm lum như vậy đến sáng mai luôn à !

- Có gì khó khăn, bây giờ ông bọc "xác nó" vào bao ni lông, gói gém lại sạch sẽ, mai đi ném vào đồng rác đầu ngõ là xong chứ gì

- Mà nhà mình có cái bao khác không ?

- Ông để tôi lo cho, bất quá thì chặt ra từng khúc là xong ngay, rõ lắm chuyện.

- Ủ, thì muốn làm sao đó thì làm, tôi mệt lắm rồi, để tôi đi nằm. Còn một "thằng" trên gác nữa, hôm nào rồi thì tôi "giết" nó luôn, không thể nào để nó sống thanh thoi như vậy được.

- "Trời ơi", tôi khẽ than thầm, tóc gáy dựng đứng lên, thì ra hai vợ chồng này thuộc loại "đao phủ" mà nào có ai biết đâu, khờ nổi cái gác này chỉ có mỗi một cửa sổ duy nhất vừa đủ cho một con mèo chui lọt mà thôi, còn lối xuống cầu thang thì... phải xét lại !

Suốt đêm hôm đó, tôi không tài nào chợp mắt được, mỗi tiếng động nhỏ đều làm tôi phải nhòm ngó người dậy .

Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ đã trấn tĩnh tôi phần

nào, tôi vội vã xếp quần áo cho vô cặp đi học, chứ không dám dùng "valise", sợ rằng "kế hoạch tẩu thoát" sẽ bị phát giác, "đzông" một mạch xuống gác liền.

- Ủa hôm nay sao cậu đi học sớm quá vậy ?

- Dạ...dạ...dạ..., hôm nay cháu phải..., cháu có...kiểm tra nên phải đến sớm để ôn bài lại nữa.

- Thế thì tôi cậu có về sớm thì đừng cõm với vợ chồng tôi nhé.

- Dạ...Tôi vũ chạy một mạch, có lẽ là bữa ăn "cuối cùng" của đời tôi.

Tôi gặp Quang, người bạn đã "dẫn mối" căn nhà trọ, tại trường và thuật lại những điều tai nghe mắt...không thấy cho hẳn.

- Sao mày không báo cho cảnh sát biết, hay la làng lên cho người ta nghe.

- Lúc ấy lười tao liú lại hết, căng giò còn không nhắc lên nổi, huống chi.. vả lại nếu tao mà hé một tiếng thì có lẽ giờ này tao đã ra ngoài thiên cổ rồi.

- Bây giờ nếu mày muốn báo cảnh sát thì cũng đã trễ, họ phi tang hết đầu vết rồi...

- Không đâu, hôm qua tao có nghe họ nói với nhau là sẽ chặt ra từng khúc rồi ném vào đồng rác đầu ngõ mà.

- Nếu như vậy thì mày phải đi báo liền cho cảnh sát đi. Thường thường buổi chiều xe rác mới đổ, tao sẽ theo dõi họ đum mĩ cho

Sau khi đã thỏa thuận với nhau, Quang đi về hướng nhà trọ, tôi đi lại bắt cảnh sát gần nhất. Tôi thuật lại hết tất cả cho ông cô nghe, ông có vẻ nghi ngờ lời nói của tôi.

- Cháu có chán chán là thấy rõ tận mắt không ?

- Dạ.. cháu không thấy nhưng nghe trọn hết cả cuộc đối thoại giữa hai người.

Ông cô lưỡng lự một chút rồi đứng dậy khoát tay ra hiệu cho tôi bước theo. Tôi nghĩ rằng ông sẽ mang theo nhiều lính lắm, nhưng không, trên chiếc xe Jeep chỉ có chú lính tài xế, ông cô, và tôi mà thôi. Chiếc xe đậu trước nhà trọ, thoáng thấy bóng tôi Quang rồi chồ núp chạy đến bên tôi. Tôi giới thiệu Quang với ông cô một cách vắn tắt và hỏi thăm Quang có gì nghi

ngờ không ?

- Từ lúc tao tới này giờ thì không thấy gì khác lạ cả, hai vợ chồng vẫn ở trong nhà, mình có thể vô trông hời "tội" được rồi đó !

Bốn người chúng tôi xin phép vào trong nói chuyện, chủ nhà có vẻ ngạc nhiên khi thấy có hai người mặc sắc phục cảnh sát, tuy chưa hiểu chuyện gì, nhưng cũng từ tốn mời chúng tôi vô. Sau khi đã yên vị rồi, ông cố thấy lỗi tôi thuật lại chuyện đã xảy ra tới hôm qua và nêu rõ những nhân vật chính trong câu chuyện cho chủ nhà biết. Lúc này vợ chồng ông chủ nhà mới vỗ lể ra và phá lể cười sặc sụa, sau một hồi mới lấy lại bình tĩnh, ông chủ mới từ tốn thuật lại rành mạch :

- Ấu cũng là một chuyện hiểu lầm cả mà thôi ! Số là, nhà tôi có một cặp chuột cống, chúng nó phá ghê gớm lắm, tôi phải canh liên tiếp mới đập được một con ở dưới nhà và còn nửa ở trên gác, định bụng hôm nào cậu Vinh (tên cúng cơm của tôi) không có ở nhà thì tôi sẽ bẫy nốt, chứ phải nào vợ chồng muốn giết cậu ấy đâu ...

Để khẳng định lời nói, ông dẫn chúng tôi ra nơi quảng xắc chú chuột để "khảo nghiệm tử thi". Không ai có thể tưởng tượng được mặt tôi lúc ấy ra sao. Nếu như có phép "độn thổ" chắc tôi làm liền ngay. Tôi chỉ lí nhí vài câu xin lỗi với mọi người rồi dọt một mạch lên gác, thu dọn tất cả hành trang để chuẩn bị dời dõ.

Tôi ở trọ một nơi khác xa trường hơn, tiền phòng mắc hơn, nhưng dù sao đi nữa, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn chứ không còn mặt mũi nào để nhìn lại mặt mũi ông bà chủ cũ. Họ đã đối xử rất tốt với tôi và tôi thì....

Đó là một kỷ niệm đáng nhớ nhất của tôi trong thời gian con mãi "dừng quán" ở bậc trung học. Sau này mỗi khi có dịp lễ lộc, tôi đều mua quà gửi đến để tạ lỗi với ông bà. Thỉnh thoảng ông bà nhận ... mỗi tôi đến nhà chơi nhưng tôi đều khát. Tôi không đủ can đảm để gặp lại họ. Hy vọng rằng trong tương lai, sẽ có dịp để tôi xóa hết hằn mắc cảm "tội lỗi" ấy và sẽ nhận được cách đối xử tự nhiên như lúc ban đầu.

N.T.T

SINH HOẠT NỘI BỘ

Sau những tháng hè dốc toàn lực lượng vào việc tập dợt và chuẩn bị chương trình văn nghệ Trung thu, các hoạt động của Hội nhà đã tạm thời lắng dịu để các bạn hội viên, đa số còn cấp sách đến trường, lo việc học hành và thi cử cuối năm.

HOẠT ĐỘNG XH & VN : Ngoài một vài buổi tập dợt chuẩn bị cho chương trình Tết sắp tới, trong thời gian qua Hội nhà đã đóng góp được về mặt văn nghệ (hai bài hợp ca và một màn múa) cho buổi lễ "porte ouverte des maisons de retraite". Cùng với bài nói chuyện giới thiệu quê hương của Sư Huynh Huỳnh Công Lương, các bài ca và điệu múa của anh chị em hội viên đã một phần nào trình bày cho quan khách hiện diện thấy được nền văn hóa cũng như tính tổ chức của người Việt chúng ta, thu phục được cảm tình và sự hâm mộ của mọi người.

HOẠT ĐỘNG THỂ THAO :

*BÓNG TRON : để tạo tình thân hữu giữa các hội bạn cũng như tạo điều kiện cho đội bóng nhà rút tỉa kinh nghiệm trong các trận thi đấu, đội bóng nhà đã tổ chức những trận đá giao hữu với kết quả đạt được :

- thua đội THANH NIÊN VIỆT NAM TỊ NẠN với tỉ số 1-8, sau một hiệp đấu "cầm cự" (1-1), sự thiếu hụt của một vài cầu thủ nông cọt ở hàng phòng vệ cũng như sự "thiếu hơi" của các cầu thủ "lớn tuổi" đã giúp cho đội bạn "phá lưới" một cách dễ dàng. Nhưng với tinh thần "thắng không kiêu, bại không nản", anh em cầu thủ sẽ rút tỉa kinh nghiệm mà tổ chức lại đội bạn.

- huê đội HỘI ÁI HỮU NGƯỜI VIỆT MIỀN NAM PARIS (ORSAY) với tỉ số 4-4. Kết quả này cho thấy chiều hướng "đi lên" trở lại của đội nhà sau trận đấu giao hữu với đội TNVNTN vừa qua.

*BÓNG BÀN : giải luân chuyển bóng bàn kỹ thuật nhĩ đã được tổ chức vào ngày 2-11-86 tại M.Q. J-Prevert với sự tham dự đông đảo của anh chị em hội viên. Ngoài giải nam và nữ, đặc biệt lần này còn có thêm giải thiếu niên. Sự tranh tài giữa các anh chị em đã diễn ra rất sôi nổi và trong một bầu không khí vui tươi kéo dài từ 14g00 đến 20g00. Các đấu thủ đã hăng say tranh giải đến quên cả giải khát (ă, mà nước đâu để giải khát chứ ???). Nhưng không sao, các anh chị em đã vui vẻ tranh tài để đưa đến kết quả chung cuộc như sau:

Giải nam: 1). VÂN ĐÌNH QUỲNH 2). LẠI XUÂN LỘC

3). NGUYỄN THANH QUANG

Giải nữ: 1). ANTONIO LIÊN 2). ANTONIO LOAN

3). NGUYỄN PHƯƠNG THẢO

Giải thiếu niên: 1). TRẦN MINH TRÍ DUNG

2). ĐẶNG VĂN SĨ 3). ĐỖ HOANG DUNG

và một số giải thưởng đã được trao cho các bạn thắng giải bởi bà Directrice của M.Q. Jacques Prevert.

*BÓNG CHUYỀN : ban thể thao đã liên hệ mượn được salle gymnase trong quartier Les Pyramides để các đội bóng chuyền có thể tập dợt thường xuyên mỗi tuần vào các chiều thứ bảy từ 16g00 đến 18g00. trong thời gian qua, đội bóng nhà đã xuất quân hai lần thi đấu giao hữu với các đội Orsay và TNVNTN. Kết quả chưa đạt được như sự mong muốn vì còn thiếu nhiều kinh nghiệm thi đấu, nhưng với sự tập dợt hăng say, đều đặn và nhất là có tổ chức thi đội bạn nhà sẽ đạt được kết quả khả quan hơn.

HOẠT ĐỘNG BÁO CHÍ : Như kỹ báo vừa qua, các bài vở đều được gửi đến BBC rất trễ nhưng nội dung cũng rất phong phú; ban biên tập được hình thành đã lợi dụng những ngày nghỉ cuối năm bắt tay ráo riết thực hiện tờ tập san này để kịp phát hành vào ngày lễ 24-01 tới đây. BBC cảm ơn tất cả sự cộng tác của anh chị em hội viên và nhất là những bạn từ những nơi rất xa đã gửi bài đến cho chúng tôi.

=====

bên bờ sông Cửu

Ta đứng đó bên giếng sông nước cạn
 Nắng phai rồi, con nước lững - lơ trôi
 Buồn lữ - thứ ta đứng chân phiêu - lãng
 Hỡi Hồng - Hà, Nhật - Lệ, Cửu - Long ơi !

Sông núi ấy vẫn muôn - trùng cách biệt
 Gió Trường - Sơn buốt lạnh má Tây - Nguyên
 Đất cằn khô miền sỏi đá quê em
 Buồn hiu - hắt những chiều sông Bến - Ngự

Đứng nhìn sông nhớ về quê - hương cũ
 Hỡi Mê - Nam hôn mộng những phông nào
 Nắng vàng thu chờ tháng bảy mưa ngâu
 Sao bãi vắng bờ xa thuyền chẳng đợi ?

Hồn lau - lách nhịp đời nghe đã mỏi
 Năm cửa ô ử - đột những buồn xưa
 Áo tơi che cơn gió sớm mưa mùa
 Đầu má thấm Thằng - Long - thành thuở trước ?

Chiều Tây - độ nước đồng xanh lúa mới
 Tóc ai bay xoa mộng bến Ninh - Kiều
 Em bây giờ trong gió cát chiều - hiu
 Se chỉ đời những đường tơ lồi nhíp

Ta bây giờ lạc - loài mang số kiếp
 Áo phong - sương rũ trắng mộng sông hồ
 Chôn quê người trần - trở những đêm mưa
 Trang sử cũ, hồn quê như réo gọi

Cửu - Long ơi ! Nước chảy về trăm lối
 Nước luân - lưu về ngõ - ngách quê - hương
 Gửi giùm ta mảnh tình dang, sông núi
 Dang người trai quật - khởi chốn biên - cương

Thường mẹ già mướn một năm hận tủi
 Thường em thơ mất lệ đã đông đây
 Thường người anh héo mòn trong ngục tối
 Ta đứng cố, gươm sáng hén ngày mai !

Hè 1985 - 1986

THUY KHANH

* Mê-Nam : Sông Cửu Long trên đất Thái .

Quân ca

1. Quân trong tôi đã khởi trong một đêm

vui Một đêm, một đêm gọi chày, thông the, đón chày,

về Quân âm - u lất leo trong nguồn suối

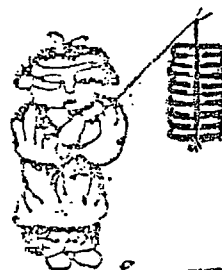
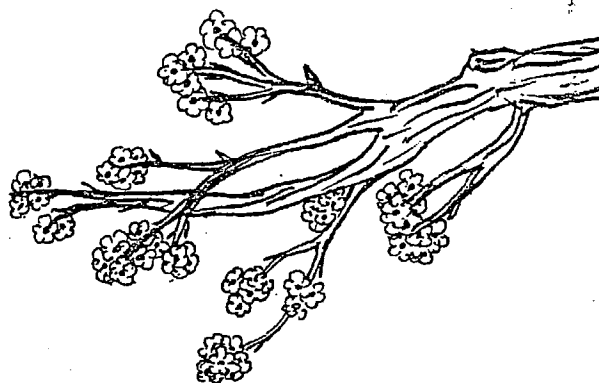
mở Bưng' reo rồi theo nắng lên từ chái chời chày
lồng

mẹ ĐIỆP KHÚC. Quân xuân đi! Quân đi! Quân đi

Quân xuân đi! Quân đi! Quân đi!

2. Quân tôi ra gặt chung, câu gao, thóc, tra
Là xinh là tươi, có Quân thuở sở uất mả thiên hòa
Quân xanh lổ lất hui trong trời nắng mela
Vườn Quân và Quân có hoa ngay mai đón Quân
thật dài (vào F. F.)

3. Quân tôi sang bên yêu tôi tìm gió trăng
Bình Quân là thiên cổ khi mường với có khi sâu dầy
Quân yêu đương mường, càng lên nhưa sông ngòi
Cùng em gặp em đón Quân nghìn năm bão Quân
ngập lờn (vào D. F.)

4. Quân lên cao chót Quân buồn như quầng mây
Hồn Quân hồn thiên quốc lên với lâu đài Quân còn dài
Quân trong ta đã mường ngàn lần đã qua
Chắc cho mả bao nhiêu, chờ buồn thường nhưa, còn
giảm hồn (vào D. F.)

5. Quân tôi đi! Đi Quân tôi, tôi khát khao
Đi này đi mai, cùng nhứt mọi ai chết trong địa cầu
Quân muôn năm, có ta Quân, còn tôi Quân
Chỉ xin thi Quân hãy cho tôi nhân sông thơm
vải lán (vào D. F.)

